

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 624

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 21. Ἰουνίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις:	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Henri de Foville : Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ. — Εὐγενίου Σκριβ : ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΗΔΙΣΙΑ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

— Οὕτω λοιπόν, ἐφέλλισεν, ἀφ' οὗ συνήλθεν ὀλίγον ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλείψης, Βιλελμίνη, ὡς τόσαι ἄλλαι παρασυρθεῖσαι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν των, θέλεις ἐπίσης νὰ κατακτήσης τὴν ἀνήκουσάν σοι δόξαν εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, καὶ μιμουμένη τὸ παράδειγμα τῶν εὐγενῶν ἡμῶν δεσποινῶν, θέλεις νὰ παράσχῃς τὴν ἀφοσίωσίν σου εἰς τοὺς ἀνδρείους ἡμῶν στρατιώτας.

Λέγων δὲ ταῦτα, ἡ φυσιογνωμία τοῦ γέροντος, ἐφ' ἧς εἶχε διέλθει νέφος θλίψεως, ἤρξατο ἀναλαμβάνουσα ἡσὴ τὴν προτέραν αὐτῆς γαλήνην.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ παρὰδοξον εἰς ὅλα αὐτά, προσέθηκε πάραυτα μετ' ὀρμῆς, μὴ τὸ αἷμά μου δὲν ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας σου; Ἐκληρονόμησαι βέβαια τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν ζῆλον τῆς νεότητός μου, νομίζεις ὅτι ἐάν δὲν ἦμην τόσον γέρον, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ φέρω τὸ βελονωτόν, δὲν ἤθελον ἐπιθυμήσει καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ καταφρονήσω τὰ σασεπῶ τῶν Γαλλῶν καὶ νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν ζουάβων, τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι ὁ ἄδης ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγωσιν; Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός σου δὲν ἔχεις πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἄλλον ἀπὸ ἐμέ; ὀφείλω λοιπόν νὰ σκεφθῶ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός σου καὶ νὰ κατορθώσω ὥστε νὰ μὴ στερῆσαι οὐδενός, ὅταν ὁ ἴψιστος μὲ καλέσῃ πλησίον του. Μακρὰν λοιπόν ἀπ' ἐμοῦ αἱ πολεμικαὶ ἰδέαι, διότι πρὶν ἢ σήμερον ἡ τελευταία μου ὥρα, ἔχω ἱερὸν καθῆκον νὰ ἐκπληρώσω ἐνταῦθα· ἐγγίξω εἰς τὸ τέμαξ τοῦ βίου μου, σὺ δέ, τέκνον μου, εἰσέρχεσαι εἰς αὐτόν, ὀφείλω λοιπόν νὰ σοὶ παράσχω τὰ μέσα διὰ νὰ τὸν παρατείνῃς, ὅσον τὸ δυνατόν πλεονέτερον, καὶ δὲν πρέπει νὰ ὀπισηγορηθῶ πρὸ τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ὁ θεὸς μοὶ ἐπέβαλε· πλησίασον πρὸς ἐμέ τὸ μέτωπόν σου, Βιλελμίνη, προσφιλῆς εἰκὼν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐθρήνησα. Ἴδου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον πατήρ τῆς περιπτυσσόμενος αὐτήν, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου· ὦ! διατί τὴν δυστυχῆ μου Μίαν ἀφῆρ-

πασεν ὁ ἀνιλεὴς Χάρων ἀπὸ τὴν ἀγκάλην μας; Πόσον θὰ ἐσεμνύνετο τώρα διὰ τὴν θυγατέρα τῆς!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς πάντες οἱ θαμῶνες τοῦ ζυθοπωλείου ἐγίνωσκον τὴν ἀπόφασιν τῆς Βιλελμίνης καὶ τῇ ἀπέτειναν θαυσιεὶς ἐπαίνους, εὐχόμενοι αὐτῇ καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον.

Οἱ φλέγματικοὶ οὗτοι Γερμανοὶ εἶχον καταστῆ ὅπως ζῶηροὶ, ψάλλοντες πατριωτικὰς ᾠδὰς, τὸν ἐθνικὸν αὐτῶν ὕμνον ἢ ὑπερπαινοῦντες τὴν νεανίδα, ἧτις ὅλη προσοχὴ καὶ μειδιῶσα, ἐφαίνετο εὐδαίμων δι' ὅσα ἤκουεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἰς πελάτης, γερμανικῆς καταγωγῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πάντες θαμῶνες τοῦ ζυθοπωλείου, ἐπλησίασεν εἰς τὸ γραφεῖον· εἶχε τὴν κόμην ἐρυθρὰν καὶ λεῖαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ φαίους, ἦτο δὲ καὶ παράβλῃψ· βραχὺς δὲ τὸ ἀνάστημα, ἐφαίνετο εἰκοσιεπταετῆς περίπου· τὸ στρογγύλον ὡς σφαῖρα πρόσωπόν του ἐξεϊκόνιζεν ἀνθρωπὸν πονηρὸν ἄμα καὶ θηριώδη.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἰθων Γάντζ, ὁ οὐτιδανὸς οὗτος, ὁ ἀξίῳν ὅτι ἠσθάνετο ἔρωτα πρὸς τὴν Βιλελμίνην, ὃν ἐκείνη, περιττὸν νὰ τὸ εἴπωμεν, ποσῶς δὲν συνεμερίζετο. Βέβαιος δὲ ὅτι ὁ Γεώργιος Δέλκουρ θὰ ἐπροτιματο πάντοτε, ἐμίσει αὐτὸν θανάσιμως.

— Ὅ,τι ἐμαθον εἶνε ἀληθές; ἠρώτησε μὲ ἐπιτετηδευμένη φωνήν, πῶς; προτίθεσθε νὰ μὰς ἀφήσετε, καὶ νὰ ὑπάγετε νὰ περιποιηθῆτε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πληγωμένους;

— Μάλιστα, κύριε Γάντζ, ἀναχωρῶ αὐρῖον.

— Δὲν ἤθελον νὰ τὸ πιστεύσω, ἐπανέλαθεν εἰρωνικῶς, ὦ! ὅλοι αὐτοὶ οἱ μωροὶ, οἱ ὁποῖοι ἀδειαζοῦν τὸ ποτήριον τοῦ ζύθου εἰς ὑγίαν σας καὶ σας παράβαλλον πρὸς ἄγγελον, εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ μαντεύσουν τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν σας ἐννοῶ, ἐφέλλισεν ἡ νεανὺς ὠχρῶσα.

— Ὡ! μὲ ἐνοεῖτε κάλλιστα, καὶ ἡ ταραχὴ σας τὸ ἀποδεικνύει· οἱ μωροὶ! καὶ νὰ φαντάζωνται ὅτι ὑπὸ φιλανθρωπι-

κοῦ σκοποῦ καὶ ἐξ ὑπερβαλλούσης ἀγαθότητος, ἀπεφασίσατε νὰ ἀναχωρήσετε.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἀπατώμαι ποσῶς.

— Πλάνη, βλέπω πολὺ μακρύτερα ἐκείνων, καὶ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, νὰ σὰς διαβεβαιώσω ἐγὼ, διότι αἴφνης, ἐνῶ οὐδεὶς τὸ ἐφρανόζετο κατελήφθητε ἀπὸ τοσοῦτον φιλανθρωπὸς ἰδέας. Πολὺ τυφλὸς τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ ᾔηνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶδε καθαρῶς ὅσα συμβαίνουσιν ἀπὸ τινος κειροῦ· ἀρνείσθε ὅτι ἀγαπάτε περιπαθῶς τὸν ὄραϊον. Γεώργιον, τὸν κομψὸν ἐκείνον κοῦφον; Ὁχι, δὲν ἔχει οὕτω; Αἴ λοιπὸν οὐδὲ δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι ἀναχωρεῖτε ὡς ἀκόλουθος εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν βοηθῶν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ συναντηθῆτε μὲ ἐκεῖνον ἐμάντευσα καλῶς.

Ἡ Βιελμίνη δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐγερθεῖσα ἀποτόμως ἀφῆκε τὸ γραφεῖόν της καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν εἰς ἣν εἶχε δεχθῆ τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τοῦ Γεωργίου· δὲν ἤθελε νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἀπηχθάνετο, μετὰ τοῦ ἐπιβλαβοῦς αὐτοῦ καθάρματος, ὅπερ εἶχε μαντεύσει τὸ μυστικὸν της, καὶ οὕτως τὸ πανοῦργον ὕψος, ἐφαίνετο πλήρως ἀπειλῶν διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Ὄθων Γάντζ δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ.

Ὁ Γεώργιος μετέβη εἰς τὸν στρατόν, ἡ Βιελμίνη ἐπίσης ἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον· ἐπειδὴ δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου των ἦτο ὁ αὐτός, τοῦτέστι τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, δὲν ἦτο ἄρα γε δυνατόν νὰ συναντηθῶσι; δὲν ἦσαν ἀμφοτέροι κεκλημένοι νὰ ἐπανιδροθῶσιν ἡμέραν τινα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καὶ νὰ ἀφοσιωθῶσιν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον; Ἡ πρόνοια θὰ εἶχε βέβαια τὸν σκοπὸν της ὀδηγήσασα αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Δ'

Ο Θ Ω Ν Γ Α Ν Τ Ζ

Ἐγκαταλείφθεις ὑπὸ τῆς Βιελμίνης ὁ Ὄθων Γάντζ ἀπεσύρθη εἰς γωνίαν τινα διατάξας νὰ τῷ φέρωσι φιάλην ζύθου, ἣν κατὰ τὰ τρία τέταρτα εἶχεν ἤδη ἐκκινῶσαι, ὅτε νέον πρόσωπον εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα.

Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχυρός, ψαρὸς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς καὶ τὸ βλέμμα αὐθαδές· ἅμα ὡς τὸν παρετήρησεν ὁ Ὄθων ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ σημείον συνεννοήσεως, μετὰ δὲ ταῦτα ὁ νεοελθὼν διέταξε ποτήριον ἀψίνθου καὶ ἤρξατο καπνίζων. Εἰς τὸν Νατσέλ δὲν ἦτο γνωστός, ἢ ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ πατὴρ Μαθουρίνος, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πληροφορήσῃ τοὺς περιέργους ἐὰν ἤθελον νὰ μάθωσι τίς ἦτο καὶ τί ἐπάγγελμα εἶχεν ἐπεσκεπτετο συχνὰ ὅλα τὰ δημόσια κατάστηματα, εἰς ἃ οἱ Γερμανοὶ συνήθως ἐφοίτων· ἐν γένει δὲ ἐνόμιζον ὅτι ἔζη διὰ τῶν προσόδων του καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πολὺ ἰδιότροπος. Πόσον δὲ ὀλίγον ὑπέπτευον οἱ βλέποντες αὐτόν, ὅτι εὕρισκοντο ἐνώπιον ἐνὸς τῶν μᾶλλον ἱκανῶν μυστικῶν ὑπαλλήλων. οὗς ἡ Γαλλία εἶχεν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ἐκάλει ἐαυτὸν δημοκράτην, καὶ εἰς τὰς ὁμηγύρεις ὠμίλει κατὰ τῆς αὐτοκρατορίας, οὕτως ὥστε ὑπεχρέου τοὺς ἀκροατὰς νὰ μὴ τῷ ἀποκρύπτωσιν οὐδένα τῶν ἐνδομύχων αὐτῶν διαλογισμῶν. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι τὸ Λουδίνον ὑπῆρξε πάντοτε τὸ γενικὸν συνεντευκτῆριον τῶν πολιτικῶν συνωμοστῶν,

ὁ πατὴρ Μαθουρίνος παραμονεύων ὡσφραίνετο πάντοτε τὰς συνωμοσίας, καὶ ὅμοιος πρὸς ἐκλεκτὸν κυνηγετικὸν κῦνα ἀνερευνῶντα τὸ θήραμά του, σπανίως ἀπετύγχανεν εἰς τὰς ἐρεῦνας ταύτας.

Τῇ ἐπεμβάσει αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν σαφῶν καὶ ὀρισμένων πληροφοριῶν ἃς κατὰ καιροὺς παρεῖχε τῇ ἀστυνομίᾳ πολλαὶ συνωμοσίαι, καίπερ ἐξυφανθεῖσαι μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος καὶ ἐν πάσῃ λογικότητι, ἀπέτυχον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκτελέσεώς των.

Καθ' ἑκάστον μῆνα μεταβαίνων εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν ἐλάμβανε τὴν μισθοδοσίαν του. Τὸ δὲ μᾶλλον προσφιλὲς αὐτῷ θέμα εἰς συνδιάλεξιν, ἦσαν τὰ γεγονότα τὰ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848.

Ἀκούων τις αὐτὸν ὁμιλοῦντα θὰ ἐπέειθετο ὅτι κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην εἶδειε διαγωγὴν ἥρωος, ὅτι εἰς πᾶσαν ἐπαναστατικὴν κίνησιν εὕρισκετο ἐπὶ κεφαλῆς πάντοτε καὶ ὅτι οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ ἦτο ἄξιος νὰ ἐγείρῃ ὀδοφράγματα ἢ νὰ διοργανώσῃ τὸ σχέδιον τῆς ἀμύνης, καὶ ἐπὶ τέλους ἐσεμνύνετο ὁμολογῶν ἐαυτὸν ὡς ἓνα τῶν μᾶλλον ταραχοποιῶν τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας.

Διὰ δὲ τῶν ἐπιτυχῶν τούτων ἀφηγήσεων καὶ πρὸ πάντων διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, ὅπερ εἰδείκνυεν ἀληθῶς ἐντιμὸν ἄνθρωπον, κατώρθου πολλακίς νὰ ἀποσπᾷ τὰ μυστικὰ τῶν ἀπερισκέπτων, ὅσοι ἐπίστευον εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, καὶ οὐδέποτε, οὐδεὶς τῶν ὀυστυχῶν ἐκείνων, οὔτινες ἐστέναζον εἰς εἰρηκτὰς ἢ εἰς τὰς ἀποικίας, ἐφρανόσθη ποτὲ νὰ ὑποπτευθῆ τὸν πατέρα Μαθουρίνον, τὸν τόσον ἀπλοῦν καὶ τόσον ἀφελῆ εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις του.

Ἄμα ὡς ἐξεκένωσε τὸ ποτήριόν του ἠγέρθη καὶ διελθὼν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ὄθωνα Γάντζ ὅστις κρυφίως τὸν παρετήρει τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἀκολουθήσέ με, ἔχω νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

Ἐκεῖνος ἠγέρθη μετ' ὀλίγας στιγμάς, καὶ ἐξῆλθε κατόπιν του· ἡ νυξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ, ἐκεῖνοι δὲ ἐβαδίζον πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ ἀνταλλάξωσι.

Μετ' ὀλίγον ὁ πατὴρ Μαθουρίνος ἐφθασε πρὸ οἰκίας, ἧς ἠγοίξε τὴν ἐξωτερικὴν θύραν καὶ εἰσῆγαγε τὸν σύντροφόν του εἰς τὸν ἐν τῷ ἰσογείῳ κείμενον θάλαμόν του τὸν ἀπλῶς καὶ πενιχρῶς ἐπιπλωμένον.

Ἀφοῦ ἠναψε τὴν λυχνίαν καὶ ἐναπέθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς μόνης τραπέζης τοῦ θαλάμου. ἐφ' ἧς ἐκείντο αἱ Γαλλικαὶ καὶ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες, ἐξῆγαγεν ἐκ τινος σκευοθήκης φιάλην οἴνου καὶ δύο ποτήρια, ἔφερεν εἰς τὴν τραπέζαν καὶ δύο μόνους διαθέσιμους καθέκαστος καὶ καθίσας προσεκάλεσεν ἐπίσης τὸν σύντροφόν του νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον του.

— Δὲν θὰ βραδύνης νὰ μάθης διατί σὲ ἔφερα ἐδῶ, τῷ εἶπε· ἐὰν δὲν ἀπατώμαι ὑπῆρξες πάντοτε πτωχὸς καὶ εἶσαι ἀκόμη ὦ! μὴ μὲ διακόπτεις, εἶμαι ἐν γνώσει ὅλων τῶν μικρῶν ὑποθέσεων σου· κρίνε περὶ αὐτοῦ μόνος σου· ἦσο ὑπάλληλος εἰς τοῦ Πίνκερ καὶ Συντροφία, ὅτε μίαν ἡμέραν σὲ ἐστείλαν νὰ συνάξῃς μικρὸν χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον κατεγράσθη, δὲν ἦτο πλὴν μικρὰ ὑπεξαίρεσις, βέβαια, καὶ ὅμως οἱ προϊστάμενοί σου μόνις τὸ ἔμαθον σὲ ἐδίωξαν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ σὲ καταγγείλουν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλ' ἄς ἐρωτηθῶσι ποίας πληροφορίας δύνανται νὰ δώσουν περὶ σοῦ; δὲν φρονῶ νὰ ᾔηνε φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ διευκολύνωσι τὴν πρόσληψίν σου

εἰς ἄλλο κατάστημα· ἀφοῦ ἐξήντησες καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολόν, ἐνόμισες ὅτι τὸ μάννα ἔπεσε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τὴν μορφήν βοηθείας, τὴν ὁποῖαν σοὶ ἀπέστειλεν ἡ ἀδελφή σου, ἡ ὁποία μένει εἰς Δρέσδεν. Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ἡ βοήθεια αὕτη σοὶ παρέχει τὰ μέσα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ σήμερον ἐξήντησες καὶ τὸν τελευταῖόν σου ὀβολόν.

Ὁ Ὄθων Γάντζ ἐφάνη ἀπορῶν δι' ὅσα ἤκουε καὶ προσηλώσας τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν μεθ' οὗ συνδιελέγετο,

— Ἀγνοῶ, τῷ εἶπε, πῶθεν μανθάνετε τὰς πληροφορίες σας, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι εἶνε ἀληθέσταται.

— Ἐσκέφθησθε ποτὲ διὰ τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐπιφυλάττεται; ἀφοῦ δὲν εἶν λαμπρὸν προσπάθησον νὰ τὸ βελτιώσῃς.

— Ἐὰν ἀπὸ ἐμὲ μόνον ἐξαρτᾶται, εἶμαι ἕτοιμος διὰ τὰ πάντα.

— Ἀκουσον τὴν πρότασίν μου, εἶνε μέσον τὸ ὁποῖον σοὶ προσφέρεται, εἶσαι ὅμως κύριος νὰ τὸ δεχθῆς ἢ νὰ τὸ ἀποκρούσῃς, ἐν τούτοις θερμῶς σοῦ συνιστῶ νὰ σκεφθῆς ἐν πρώτοις καλῶς πρὶν ἀποκριθῆς· καὶ ἰδοὺ προβαίνω εὐθὺς εἰς τὸν σκοπόν. Τὸ κατασκοπικὸν σύστημα τῶν Πρώσων εἶνε τὸ ἄριστον εἰς τὸ εἶδός του, διὰ τοῦτο ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἀποδεχθῆ καὶ νὰ ἀντιτάξῃ ὅλον εἰς τὸν ὅλον καὶ ἡδὴ καταγίνεται νὰ σχηματίσῃ σῶμα κατασκόπων διὰ νὰ τοὺς ἀποστείλῃ εἰς τὰ σύνορα. Τίς λοιπὸν εἶνε ἀρμοδιώτερος εἰς τοῦτο ἀπὸ ἑνα Γερμανόν; Δύνασαι ἐλευθέρως νὰ περιέρχῃσαι τὴν Πρωσσίαν, χωρὶς νὰ διεγείρῃς ὑπονοίας καὶ νὰ συλλέξῃς ἀπείρους πληροφορίας ἱκανὰς νὰ καταστήσῃσι ἰσόρροπον τὴν τύχην τῆς νίκης· θὰ πληρωθῆς καλὰ· αὐτὸ σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, καὶ ἐκ τῆς ἐστρατείας ταύτης θὰ ἐπανέλθῃς πλουσιώτερος ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι.

— Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ παραδώσω τὴν πατρίδα μου δὲν μοῦ φαίνεται εὐχάριστος, ἀπεκρίθη ὁ Ὄθων κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ὡ, βέβαια, πράγματι ἄς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τῆς πατρίδος σου, τί καλὸν λοιπὸν σοῦ ἔκαμιν; ἐπανάλαβεν ὁ πατήρ Μαθουρίνος μετὰ περιφρονησεως. Μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἐργασίαν ἐκεῖ, ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ χάρις εἰς τὴν πολιτογράφησίν σου ὡς πολίτου Ἀγγλοῦ δὲν προσεκληθῆς τώρα νὰ μεταβῆς εἰς τὸν πόλεμον· ὅταν τις εἶνε πτωχὸς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ πολλὰς προλήψεις. Τὰ εὐγενῆ αἰσθητάματα εἶνε ὅλως ἀνάρμοστα διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν μὴ ἔχοντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ σὺ Ὄθων δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ φαίνεσαι θερμὸς πατριώτης.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του βαρὺ βλαάντιον πεπληρωμένον ἐκ χαρτονομισμάτων καὶ χρυσοῦ· καὶ ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἤνοιγεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ ποσότητα χρυσοῦν νομισμάτων, ἅτινα ἤριθμησε καὶ ἔθεσεν ἐνώπιόν του.

— Ἰδοὺ, εἶνε ἰδικὰ σου, ἐὰν συγκατατεθῆς, τῷ εἶπεν ἐξετάζων αὐτόν, σκέφθητι! ναί, ἢ ὄχι;

Ὁ χρυσὸς ὑπῆρξε καὶ εἶνε πάντοτε μέγας πειρασμός· διὸ ἡ πάλιν, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ὄθωνος δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ δεχθῶ, ἀπεκρίθη, συγκατανεύω.

— Εὐγε! λάβε τὰς δέκα πέντε αὐτὰς λίρας καὶ τὸ ἐπισκεπτῆριον αὐτό. Ἀὔριον εἰς τὰς δέκα θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβεῖαν, δεῖξέ αὐτὸ καὶ ἀμέσως θὰ σὲ καταγράψουν· τώρα ἄς κενώσωμεν τὴν φιάλην αὐτὴν καὶ ἄς ἀποχωρισθῶ-

μεν, καθόσον ἔχω ἀσχολίας καὶ πρέπει νὰ μείνω ἀπολύτως μόνος.

Ὅκτὼ ὥραι ἐσήμαινον ὅτε ὁ Ὄθων Γάντζ ὀλίγον εὐθυμος, ἀφῆκε τὸν πατέρα Μαθουρίνον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον ἐνθα μάλιστα εἰσελθὼν ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ γραφείου χρυσοῦν νόμισμα· καὶ

— Ταχέως νὰ μοῦ ἐτοιμάσετε, εἶπε με ζωντὸν τόνον φωνῆς, ἐκλεκτότατον δεῖπνον, καὶ σεῖς, φίλοι μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ παρατηρῆτε κατ' αὐτοῦ τὸν τρόπον, δὲν ἀπέκτησα βέβαια μεγάλην περιουσίαν, ἀλλ' ἔχω ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ προσφέρω καὶ πρὸς σὰς ὅ,τι ἕκαστος εὐαρεστηθῆ νὰ διατάξῃ. Διατάξετε, παρακαλῶ, ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε· μάλιστα θὰ κατορθώσω νὰ ἐξοφλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μέρος τῶν ὑποχρεώσεων ὅσας σὰς ὀφείλω, καθ' ὅσον ἀφ' ὅτου ἔμεινα χωρὶς ἐργασίαν, πολλάκις βέβαια ἔπιον διὰ λογαριασμὸν ὅλων σας.

Ἡ ἐκπληξὶς ἦτο γενικὴ, καὶ εὐμενῶς ἡ πρότασίς του ἐγένετο δεκτή.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης μεταβίβω εἰς τὸν πόλεμον, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Βιλελμίνην καὶ πλησιάζων αὐτήν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ, καὶ ὅτι θὰ μάθετε νὰ μὲ ἐκτιμᾶτε καλλίτερον. Ναί, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνωμεν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

— Ἴσως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τὸ μέλλον μας τὸ ἀποδείξει, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς.

Ὁ Ὄθων μετέβη καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς παρετέθη τὸ δεῖπνόν του καὶ ἤρξατο συνδιαιλεγόμενος μετὰ τῶν ἄλλων θαμνῶν τοῦ καταστήματος, οἵτινες τὸν περιεστοιχοῦν· πάραυτα δὲ κατέστη τὸ πρωτεῦον πρόσωπον τῆς συναστροφῆς, καὶ πάντες ἔπιον ἐπανειλημμένως εἰς υἰγείαν του, εἰς ἐπιτυχίαν τῶν προθέσεων του, κτλ.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ νύκτα ἦν διήλθεν ἄυπνος παρυσιασθῆ εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβεῖαν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Μαθουρίνου ὥραν, καὶ ἅμα ὡς ἐπέδειξε τὸ ἐπισκεπτῆριον πάραυτα εἰσήχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Γαλλίας, ὅστις ἐνῶ τὸν ἐξήταζεν ἐλάμβανε συγχρόνως καὶ σημειῶσιν τῶν χαρακτηριστικῶν του.

— Λοιπὸν, τῷ εἶπε κατόπιν, ἀδέχσθε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Πρωσσίαν, διὰ νὰ ὑπηρετήσετε τὴν κυβέρνησιν τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύω;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμὲ.

— Φαίνεσθε ἀληθῶς κατεσκευασμένους διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖόν θὰ ἐξασκήσετε· σὰς πιστεύω πολὺ πανοῦργον καὶ δόλιον. Ὁ πατήρ Μαθουρίνος, ὁ ὁποῖος σὰς ἀποστέλλει, σὰς ἐμέτρησεν ἡδὴ δεκαπέντε λίρας, ἰδοὺ καὶ μία ἐπιταγὴ ἐκ 500 φράγκων, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς χρησιμεύουν διὰ νὰ καλύψετε τὰ ἐξοδὰ σας μέχρι τοῦ Μέρτζ, ἐνθα ὀφείλετε νὰ μεταβῆτε ἄνευ ἀναβολῆς· ἅμα δὲ φθάσετε ἐκεῖ θὰ προσπαθήσετε νὰ ἴδῃτε τὸν στρατηγὸν Μονζῶ πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ παραδώσετε καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν θὰ σὰς δώσω καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον θὰ λάβετε τὰς τελευταίας ὁδηγίας σας. Ἐπειδὴ ἔχετε ἀνάγκην ἐλευθέρως διόδου, θὰ σὰς δώσω διαβατήριον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γιλβέρτης Βαντρίν, διὰ νὰ μὴ ἐνοχληθῆτε ἀπὸ τὸν στρατὸν μας· σὰς συνιστῶ δὲ νὰ μὴ μείνετε ποσῶς εἰς Παρισίους.

Ἄφου δὲ τῷ παρέδωκεν, ὅτι τῷ εἶχεν εἶπει ἢ ἐπιτετραμμένος τὸν διέταξε νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Ὄθων ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῆ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ ζυθοπωλεῖον Νάτζελ, ἀλλ' εἰς τὴν θύραν τῆς πρεσβείας εὔρε τὸν πατέρα Μαθουρίναν ὅστις τὸν ἀνέμενε καὶ ὅστις τῷ εἶπεν :

— Ἄφου ἡ ὑποχρέωσίς σου ἐκανονίσθη δὲν σὲ ἀφήνω πλέον, πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως, ἢ κατ' εὐθείαν ἀμαξοστοιχία ἢ ὅποια ἀναχωρεῖ τὸ βραδύτερον ἐντὸς μιᾶς ὥρας, συναντᾶται μὲ τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Καλαί, καὶ ἀφου φθάσῃς ἐκεῖ ἰδοὺ τὸ ὄρομολόγιόν σου τὸ ἔχω σημειώσει διὰ σέ :

Ὁ Ὄθων Γάντζ καίτοι καταβεβλημένος, ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἀντέταξε, μετέβη πάραυτα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Gharing Cross, τρεῖς δὲ ὥρας κατόπιν ἔφθασεν εἰς Δόβερ ἔνθα ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ ἀναχωροῦντος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀτμοπλοίου.

Ε'

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ ΚΑΛΥΒΗ

Τὴν 15 Αὐγούστου ὁ Ὄθων Γάντζ ἔφθασεν εἰς Μέτζ, ὅπερ εἶχε μεταβληθῆ εἰς εὐρὺ στρατόπεδον.

Τὴν προτεραίαν δύο μάχαι εἶχον συναφθῆ, ἡ μὲν εἰς Πάγκλην, ἡ δὲ εἰς Βορνύ, μεταξύ τῆς ὀπισθοφυλακῆς τοῦ Βαζαῖν καὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐβδόμου σώματος τοῦ πρωσικοῦ στρατοῦ, καὶ ἤδη αἱ προφυλακῆ τοῦ βασιλικοῦ πρίγκηπος κατεῖχον τὸ Νανσύ, Κομμερσύ, Βαρλδού, Χαίν-Δίτζιερ καὶ Βίττρου.

Τὰ πάντα εἶχον πυρποληθῆ καὶ βομβαρδισθῆ, μετεκόμεζον τοὺς πληγωμένους καθ' ἑκατοντάδας, ἐπειδὴ δὲ τὰ προσωρισμένα δι' αὐτοὺς καταστήματα δὲν ἐπῆρκον πλέον, ἠναγκάσθησαν νὰ καταλάβωσι καὶ ἰδιωτικὰς οἰκίας.

Παρά τὴν θλιθεράν ταύτην εἰκόνα διετήρουν εἰσέτι τὴν ἀταραξίαν των, τὸ φρόνημα τοῦ στρατοῦ οὐδόπως εἶχε καταπέσει καὶ πάντες ἔτρεφον ἄκραν πεποίθησιν εἰς τοὺς ἀρχηγούς των.

Οὐδεὶς ἐπίστευεν ὅτι τὰς πρώτας ταύτας συμφορὰς ἤθελον ἐπικολουθῆσαι ἄλλαι φοβερότεραι.

Ἐξελθὼν τοῦ σταθμοῦ ὁ Ὄθων παρετήρησε στρατιώτην τινα, ἐν ᾧ ἀνεγνώρισε τὸν Γεώργιον Δελκούρ, τὸν ὅποιον πάραυτα ἐπλησίασε καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχιονοῦ πρὸς μεγάλην ἐκείνου ἐκπληξίν.

— Πῶς ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος ὅταν ἀφῆκα τὸ Λονδῖνον δὲν ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς σου, εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ὅ,τι ἤξεύρεις περὶ τῆς Βιλελμίνης.

— Ἐκείνη ἀνεχώρησέ μίαν ἡμέραν κατόπιν σου ὁδήγησόν με εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον δύναμαι νὰ εὔρω τὸν στρατηγὸν Μονζῶ, πρέπει νὰ τὸν ἴδω, καὶ ἐν τῷ μεταξύ θὰ σὲ καταστήσω ἐνήμερον τῶν ὅσα συνέβησαν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου.

— Πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμεν κατ' εὐθείαν τὸν ἀπέναντί μας ὁρόμον· καὶ τώρα λέγε, ὦ, λέγε, εἶπεν ὁ Γεώργιος λίαν συγκεκινημένος.

— Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ θυγάτηρ τοῦ Νάτζελ πρέπει νὰ εὐρίσκειται εἰς τὰς πρωσικὰς τάξεις, ἠθέλησε ἐπιμύτως νὰ καταταχθῆ εἰς τὸ σῶμα τῶν νοσοκόμων, μάλιστα,

εἶχεν αἰφνιδίως καταληφθῆ ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ νὰ περιποιηθῆ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πληγωμένους.

— Ἄ! εἶνε ἐκλεκτὴ φύσις ὅποια ἀφοσίωσις! ἡ εὐγενὴς αὕτη αὐταπαρνησία τῆς περιποιεῖ τιμὴν.

— Ἀναμφιβόλως καὶ ἐὰν κατὰ τύχην τὴν συνήντων, δὲν θὰ ἔλειπον νὰ τὴν συγχαρῶ ἐπ' ὀνόματί σου.

— Ἀλλὰ ποῦ λοιπὸν ἐλπίζεις νὰ τὴν συναντήσῃς; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος, οὐτινος αἰφνηδία ἰδέα κατετάραξε τὸ πνεῦμα.

— Εἰς τοὺς Πρώσους, πρὸς τοὺς ὅποιους ἐντὸς ὀλίγου θὰ μεταβῶ, διὰ τοῦτο μόνον ἦλθον ἐδῶ, ἐννοεῖται βέβαια ὅτι ριψοκινδυνεύω τὴν κεφαλὴν μου εἰς τοιοῦτον παιγνίδιον, ἀλλὰ, μεταξύ μας, δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσον σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα· ἐὰν ὑποθεθῆ ὅτι εἰς ἐπὶ πλέον δυστυχῆς ἀπωλέσθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μὰ τὴν ζωὴν μου, δὲν φρονῶ ἄλλως νὰ σκέπτωνται οἱ Οὐλάνοι καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ πρῶτοι ἐφορμῶντες εἰς τὰς μάχας στρατιῶται. Ἀλλὰ τώρα ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Μονζῶν περιμένω νὰ μάθω τί πρέπει νὰ πράξω πιθανῶς μετὰ τὴν συνέντευξίν μου αὐτὴν νὰ μεταβῶ πρὸς τὸ Σαίντ-Ἀβόλ.

Πρὸς στιγμὴν ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη νὰ ἀπομακρυνθῆ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἤδη τὸ ἐπροξένει ἀηδίαν. Τόσον ἀποτρόπαιον τῷ ἐφαίνετο ὅτι διεννοεῖτο νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του· συνεκράτησεν ἐν τούτοις ἑαυτὸν καὶ ἀπεκρίθη :

— Τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον σκοπεύεις νὰ ἐξασκήσῃς, ἔχει τοὺς κινδύνους του, εἶνε ἄπειροι, ἀλλὰ σοῦ εὐχομαι πάντοτε καλὴν ἐπιτυχίαν. Ὡς πρὸς ἐμέ δέ, ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς Σαλὸν ἐφάνησαν λίαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς γνώσεις μου καὶ μὲ κατέταξαν πάραυτα εἰς ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον ἀπεστάλη ἐδῶ. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀναμένομεν νὰ πολεμήσωμεν· οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἡ μεγάλη μάχη δίδεται αὐριον, οἱ δέ, ὅτι ἀνεβλήθη μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ στρατοῦ τῆς ἐφεδρείας· ἀφ' ἑτέρου πάλιν διαδίδεται ὅτι θὰ ἐκκενώσωμεν τὸ Μέτζ καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐνωθῶμεν μὲ τὸν στρατὸν τοῦ Σαλόν, οὕτως ὥστε νὰ καταστήσωμεν μακρὰν γραμμὴν ὑπερασπίσεως ἱκανὴν νὰ ἐμποδίσῃ πᾶν κίνημα τῶν Πρώσων κατὰ τῶν Παρισίων.

Κρότος τυμπάνου ἐν τῷ μεταξύ ὑπέμνησεν εἰς τὸν Γεώργιον ὅτι ἦτο τῆς ὑπηρεσίας καὶ ὅτι ὄφειλε μετὰ τοῦ λόχου του νὰ καταλάβῃ ἓνα ἐκ τῶν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν εὐρισκομένων σταθμῶν· ἡ δὲ ἐπιθεώρησις ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ ν' ἀρχίσῃ· ἀπεχωρίσθησαν λοιπὸν, καὶ ὁ Ὄθων Γάντζ εἰς δὲν ἔδειξε μακρόθεν τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγοῦ Μονζῶ μετέβη ἐκεῖ, καὶ ἔσχε μετ' αὐτοῦ μακρὰν συνδιάλεξιν.

Ὀλίγας ὥρας βραδύτερον ἔβλεπέ τις αὐτὸν ἐξερχόμενον τοῦ Μέτζ μὲ τὴν στολὴν χωρικοῦ τῆς Ἄνω Ἀλσατίας.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μεγάλη κίνησις παρετηρεῖτο εἰς Μέτζ· ὁ Βαζαῖν ἐφαίνετο ἀποφασισμένος νὰ ἐκκενώσῃ τὴν πόλιν, ἵνα δὲ προστατεύσῃ τὴν ὀπισθοχώρησιν παρέταξε κλιμακῆδὸν πολὺν στρατὸν κατὰ μῆκος τοῦ Μοζέλλα· ὁ στρατάρχης διεννοεῖτο νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις του εἰς Βερδούν ἢ εἰς Ἐταίν, ἀλλ' οἱ Πρώσοι διαθάντες τὸν ποταμὸν εἰς Πόντα Μουσον κατέστρεψαν τὰ σχέδιά του καὶ οἱ δύο στρατοὶ συνηττήθησαν τὴν 16 Αὐγούστου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

Α'

Ἐν ὄρα θερινῷ κάματος ἡ Ἰωάννα ἐκοιμάτο ὕπνον ὀχληρὸν καὶ τεταραγμένον.

Νεῆνις, εἰσελθοῦσα ἀκροποδητὴ εἰς τὸν κοιτῶνα, ἠνέφωξεν ἠσυχῶς τὸ δικτυωτόν, ἐξ οὗ τὸ βλέμμα ἐξετείνετο ἐφ' ὅλης τῆς πόλεως καὶ τῆς πεδιάδος τῆς Γρενάδης· δεξιόθεν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων τζαμίου τινός, ὑψοῦτο ἡ ἐκκλησία τῆς ἀγίας Ἐλένης, ἀπέναντι δὲ αὐτῆς κῆπος, κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, ἐξήπλου τὰ συμμετρα αὐτοῦ τετράγωνα καὶ τὰς ὀκταγωνίους δεξαμενάς του, ἐκεῖ ἔνθα πάλαι ποτε ἔθαλλον οἱ ὠραῖοι κῆποι τοῦ Γενεραλίφ, μὲ τὰς ἐκατονταεταεῖς σκιάς των, τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα καὶ τοὺς μιναρέδες, ἐφ' ὧν ἐκυμάτιζεν ἡ σημαία τῶν Ἀβενσερράγων.

Ἦδη τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα τῶν μαύρων βασιλέων ἐχρησίμευον ὡς ἐπαυλῖς, ὡς ἀποχωρητήριον, καὶ μετ' ὀλίγον ἴσως ὡς τάφος νεαρᾶς γυναικός, ἧτις ἐκοιμάτο, ὡχρὰ καὶ καταβεβλημένη, ἐπὶ τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς κλίνης.

Ἡ Ἰωάννα, κόμησσα Πόπολη, ἦτο μόλις εἰκοσιπενταετής, διὰ τὴν ἀπαράμιλλον δὲ αὐτῆς καλλονὴν ἐπωνομάσθη ἐν ταῖς αὐλαῖς τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Ἰσπανίας, ὑπὸ τῶν συγχρόνων καλλιτεχνῶν, ἡ Νεαπολίτις Ἀφροδίτη. Οὐδέποτε τίτλος ἀπενεμήθη δικαιότερον· διότι παρὰ τὴν γοητευτικὴν αὐτῆς μορφήν, τοὺς κανονικοὺς καὶ ἐντελεῖς χαρακτήρας, ἦναι τὸ χριεὶν ἐκεῖνο μεῖδιᾶμα, πρὸς τὸ ὁποῖον οὐδεμία καρδιά ἠδύνατο νὰ μὲν ἀνάλητος, τὸ ἄφατον ἐκεῖνο θέλητρον τὸ ἐκ τῆς ψυχῆς ὀρμώμενον.

Ὀυρανία ὠραῖότης, ἦν αἰ λῦπαι δὲν ἀλλοιοῦσι, καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος δὲν δύναται νὰ ἐξαφανίσῃ!

Καθ' ὃν χρόνον ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως κατέβαλλεν ἀτελεσφόρους προσπαθείας ὅπως ἀποσιεῖσιν τὸν Ἰσπανικὸν ζυγόν, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα Πόπολη μεγάλως διεκινδύνευσαν, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ τὸσον ἀσθενὴς κατὰ τὸ φαινόμενον, διήγειρε τὸν θαυμασμὸν διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τοῦ θάρρους τῆς· χήρα δὲ νῦν, κυρία τῆς καρδίας τῆς καὶ κολοσσικῆς παρουσίας, ἀντικείμενον μυρίων περιποιήσεων καὶ λατρεῶν, μόνη αὐτῇ ἐφάνετο ἀγνωσοῦσα ὅτι ἦτο πλοῦσις, καὶ ὠραία... μόνη αὐτῇ τρώοντι ἠδύνατο νὰ περιφρονῆσθαι τοιαῦτα προτερήματα· δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ καταστήσῃ ἑαυτὴν ἀγαπητὴν!...

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐλαφρὸς ἰδρὼς ἐκάλυπτε τὸ τοσοῦτον διαυγές καὶ χριεὶν μέτωπόν τῆς· τὸ στήθος αὐτῆς καταθλιβόμενον ἀνέπαλλε μετ' ἀγωνίας, τὰ χεῖλη τῆς ἐπιθύριζον ὄνομα ἀκαταληπτόν καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ὕπνου κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν τῆς ἐκυλιόντο δάκρυα ἐπὶ τῶν ὠραίων καὶ ὡχρῶν παρειῶν τῆς· ἡ νεῆνις ἀφῆκε κραυγὴν, καὶ ἐγο-

νυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνεπαύετο ἡ Ἰωάννα. Αὕτη ἐξύπνησε, καὶ ρίπτουσα περὶ αὐτὴν βλέμμα πλήρες ἀγαθότητος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν νέαν αὐτῆς ἀδελφήν, λέγουσα:

— Τί μὲ θέλεις;

— Ἄχ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα, ὑπέφερες, Ἰωάννα;

— Ναί, πάντοτε! ἀλλ' ἄφες αὐτὰ καὶ ἄς ἡμιλήσωμεν δι' ἐσέ... Ποῖος σὲ συνοδεύει;

— Δὲν ἤξεύρω... ἤθελον νὰ σοῦ ἡμιλήσω... ἀλλ' ἀφοῦ σὲ παρετήρησα... ἐλησμόνησα... καὶ αὐτὸν τὸν Φερνάνδον τὸν μνηστῆρά μου... διότι τώρα ἐνθυμοῦμαι ὅτι... δι' αὐτὸν εἰρήχόμενη... εἶνε ἔξω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀποχαιρετίσῃ.

— Φεύγει!... ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἀνακλήσασα, ἐνῶ ἐπρόκειτο, σήμερον μάλιστα νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ πατρός του τοῦ δουκὸς τῆς Καρβαγάλης διὰ τὸν γάμον σου!... καὶ διὰ τί ἀναχωρεῖ;

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μετὰ στεναγμοῦ, δὲν εἶνε ἀξιόμειπτος, ἡ ἀναχώρησις εἶνε μάλιστα ἡ καλλιτέρα πράξις τῆς ζωῆς του.

— Πῶς! μήπως δὲν τὸν ἀγαπᾶς;

— Ἄπ' ἐναντίας... δηλαδὴ ἕως τώρα ὄχι τόσο πολύ, διότι ὁ μόνος μου ἔρωσ, καθὼς ἤξεύρεις, εἶσαι σὺ, ἀδελφὴ μου!... Ἄλλ' ἀναγνωρίζω τώρα ὅτι ὁ Φερνάνδος εἶνε εὐγενὴς νέος, ἐξαίρετος καρδιά... καὶ πιστεύω ἀφεικτικῶς ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

— Ἀπὸ πότε πάλιν;

— Ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶν... ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠρνήθη νὰ μὲ νυμφευθῇ.

Καὶ ἡ μορφή τῆς Ἰσαβέλλας, ἐνέφανεν εὐχαρίστησιν καὶ ὑπερηφάνειαν, ἧς ἡ Ἰωάννα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἶτιον. Ὅθεν διέταξε νὰ εἰσέλθῃ ὁ Φερνάνδος, νέος καὶ εὐειδὴς ἱππότης ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ξανθὴν ἔχων καὶ ὠραίαν βοστρυχώδη κόμην, καὶ χαριέντως περιβεβλημένος ἐπενδύτην κυανόχρων καὶ ζῖφος, οὐτινος ἡ κεχρυσωμένη λαβὴ πλοσυρῶς ἦν γεγλυμμένη. Εἰς τοὺς ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς του διέλαμπεν ἡ Ἰσπανικὴ ὑπερηφάνεια, μετριαζομένη ὑπὸ τῆς χάριτος καὶ τῆς νεανικῆς ἀφελείας· ὁ πατὴρ του, ὁ δούξ τῆς Καρβαγάλης, ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἀρχόντων τῆς Γρενάδης.

Ραδιουργία δὲ τῆς αὐλῆς, καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἀνσενάδα, ὑπουργοῦ τοῦ Φερνάνδου Σ', ἀπεμάκρυναν αὐτὸν πρὸ πολλοῦ τῆς Μαδρίτης, καὶ διέκοψαν τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ στάδιον. Ἀποβαλὼν οὕτω τὴν ἰσχύν του ἐπεθύμησε νὰ γείνη πλοῦσις, καὶ ἡ φιλαργυρία διεδέχθη τὴν φιλοδοξίαν του. Τὸ πάθος ὑπὸ τοῦ παθους παρηγορεῖται. Ὁ δούξ λοιπὸν ὠνειροπόλει διὰ τὸν μενογενῆ αὐτοῦ υἱὸν συνοικέσιον πλοῦσιον, καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐφάνετο ἡ καλλιτέρα νύμφη τῆς Γρενάδης, εἰς αὐ-

τὸν μὲν διότι ἦτο πλουσία, εἰς δὲ τὸν Φερνάνδου, διότι τὴν ὑπερηγάπα. Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν εἶχε μὲν τὸ κάλλος τῆς ἀδελφῆς τῆς, εἰς τὰς κυρίας μάλιστα ἐφαίνετο ὄχι εὐειδής· ἀλλ' εἶχε χάριτας καὶ θέλητρον, φαντασίαν ζωηράν, εὐαίσθητον καὶ εὐκόλως ἐξαπτομένην, προτερήματα ἢ ἐλαττώματα ἀναπτυχθέντα παραδόξως ὑπὸ τῆς ἀνατροφῆς τῆς, ἐπειδὴ διήγαγεν ὅλην αὐτῆς σχεδὸν τὴν νεότητά ἐντὸς μοναστηρίου!

Ἡ σιγὴ καὶ ἡ μοναξία παράγουσι τὰς σκέψεις καὶ τὰς ρομαντικὰς ἰδέας, ὃ δὲ κόσμος τὸναντίον τὰς διαφθείρει καὶ τὰς ἐξαφανίζει. Ἡ Ἰσαβέλλα, ὡς ὅλαι αἱ νέαι ἀριστοκρατίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξελθούσα τοῦ μοναστηρίου, ἵνα ὑπανδρευθῆ, κατ' ἀρχὰς ἀσμένως ἐδέχθη τὰς περιποιήσεις τοῦ Φερνάνδου, ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι εἶλκε τὸ γένος ἐκ μητρὸς ἐκ τοῦ Κιτ-δε-πιθάρ, τοῦ ἐραστοῦ τῆς Χιμένης, καὶ ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ὅτι τοιαύτη καταγωγὴ βεβαίως ἐμελλε νὰ παρέξῃ συμβεβηκότα καὶ ἱστορίας τινὰς πολλοῦ λόγου ἀξίας· ἀφοῦ δὲ εἶδεν ὅτι ὁ ἀπόγονος τοῦ Κιτ περιωριζέτο ἀπλῶς ἵνα τὴν λατρεύῃ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς, νὰ ἐκφράζηται δὲ τοῦτο παρηρησία εἰς αὐτὴν καὶ νὰ ζητῇ τὴν χειρὰ τῆς παρὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς, συναινούντος καὶ τοῦ πατρὸς του, ὃ ἐνθουσιοσμός τῆς ἠλαττώθη κατὰ πολὺ. Καὶ ὅτε τὸ συνοικεσιὸν συνεφωνήθη ἐκτέρωθεν ἄνευ βραδύτητος καὶ πρὸ πάντων ἄνευ προσκομμάτων, ἐνόμισεν ὅτι ὅλα ταῦτα δὲν ἐγένεον κατὰ τοὺς τύπους, ὅτι τὸ μυθιστόρημα τοῦ βίου τῆς ἀπέτυχε καὶ ὅτι ἀπέσπασαν τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος. Ὅθεν, καίτοι ἐκτιμῶσα τὰς ἀρετὰς τοῦ Φερνάνδου, ἐβλεπεν ἀδιαφόρως προσεγγίζουσαν εὐτυχίαν τοσοῦτον γαλήνιον.

Τὸναντίον ὅμως συνέβαινε εἰς τὸν μνηστῆρά τῆς, ἐπειδὴ οὗτος δὲν ἐβλεπε τὴν ὄραν, καθ' ἣν ἠθελον συμπληρωθῆ αἱ εὐχαί του· ἡ ὑπόνοια τοιαύτης ἀναβολῆς τὸν καθίστα μανιῶδη. Καὶ ἐὰν μὴ παρενέπιπεν ἡ ἀσθένεια τῆς Ἰωάννας καὶ ἡ σχεδὸν ἀπελπιστικὴ αὐτῆς κατάστασις, ὃ γάμος ἐμελλε πρὸ πολλοῦ νὰ τελεσθῆ.

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς οὗτος ὁ νεανίας, ὃ τοσοῦτον θερμὸς ἐραστῆς καὶ τοσοῦτον ἀνυπόμονος, παρητεῖτο ὅλων αὐτοῦ τῶν ἐλπίδων καὶ ἤρχετο νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν μνηστῆν του. Ματαίως ἡ Ἰωάννα προσπαθεῖ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς τοσοῦτον αἰφνιδίως ἀναχωρήσεως.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ὀμιλήσῃς! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα, τὸ ἀπαιτῶ χάριν τοῦ ἔρωτός μου. Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ μόνον θὰ ἀγαπῶ, θὰ εἶμαι πιστὴ εἰς σὲ καὶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, θὰ σὲ περιμένω· μὴ εἴπῃς ὅμως τίποτε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου· τὸ θέλω!

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἀπαιτῶ, ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα μὲ τὴν γλυκεῖαν αὐτῆς φωνήν, κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν γαμβρὸν τοῦτον, ὅστις διέλυε τὸν δεσμὸν αὐτὸν τῆς συγγενείας.

Ὁ Φερνάνδος κάτωχος καὶ τεθρονημένος ἠτένιζεν αὐτὴν ἱκετευτικῶς, εὐρισκόμενος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτροπὴν προσφιλοῦς ἀμα καὶ τυραννικῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ περιφρονήσῃ, καὶ ἤδη ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ μετὰ τοῦ μυστικοῦ του, ὅπότεν τὸ ὀλέθριον τοῦτο καὶ ἀκατανόητον μυστήριον αἴφνης ἀπεκαλύφθη, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τῆς Ἰσαβέλλας, διὰ φυσικωτάτου καὶ ἀπλουστάτου τρόπου.

Ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ἀνὴρ μελανέμων, δισταζὼν ἐὰν ἔπρεπε νὰ εισέλθῃ, ὁ κύριος Ἐμμανουὴλ Πέρικος, βασιλικὸς

συμβολαιογράφος τῆς Γρενάδας, ἐπιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις τοῦ δουκὸς τῆς Καρθαγάλης, ὅστις ἔφερε πρὸς τὴν κόμησσαν Πόπολη τὸ προικοσύμφωνον.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνεσιρτήσεν. Ὁ Φερνάνδος ὤρμησε νὰ ἀρπάσῃ τὸν χάρτην, τὸν ὁποῖον ὁ συμβολαιογράφος ἐπρότεινε εἰς τὴν κόμησσαν· ἀλλ' αὐτὴ ἐπρόφθασε νὰ τὸν λάβῃ καὶ τὸν διατρέξῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Πολὺ καλά, ἔλεγεν, αὐτὰ εἶνε τὰ ἄρθρα τὰ ὁποῖα συνεφωνήσαμεν μετὰ τοῦ κυρίου δουκὸς... Ἡ προῖξ τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζω διὰ τὴν ἀδελφὴν μου... Ἄ! εἶπεν ἐκπληττομένη.— Καὶ ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐκάλυψε τὰς συνήθως ὠχρὰς παρειὰς τῆς. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ὄροι περὶ τῶν ὁποίων ποτὲ δὲν μοι ἀνέφερε! Τοὺς γνωρίζεις, Φερνάνδε;

— Ναί, κυρία! ὑπέλαθεν ὁ εὐγενὴς νέος τραυλίζων, ὃ πατὴρ μου μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ αὐτῶν ἐγὼ ἀπεποιήθην, καὶ ἐπειδὴ μὲ μόνην τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην εἶδεν τὴν συναίνεσίν του, παρητήθη τοῦ συνοικεσίου· σὰς ζητῶ λοιπὸν συγγνώμην διὰ τὸν πατέρα μου καὶ σὰς ἀφίνω ὑγείαν.

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας ἡ φωνὴ του ἐξησθένει· ἀλλ' ὅταν ἡ Ἰσαβέλλα ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χειρὰ μετ' ἐκφράσεως ἀγάπης, ὃ Φερνάνδος ἔσπευσε νὰ σφγγίσῃ τὰ ἀκατάσχετα αὐτοῦ δάκρυα.

Ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἐπεράτου ἡσύχως τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ συμβολαίου, ὃ κύριος Πέρικος κρατῶν γραφίδα, ἵστατο ὄρθιος καὶ σιωπῶν.

Φήμη διέτρεχε κατὰ τὴν πόλιν, ὅτι ἡ νέα καὶ ὠραία κόμησσα Πόπολη πρὸ πολλοῦ προσεβλήθη ὑπὸ στηθικῆς νόσου· ἀλλ' αὐτὴ μόνη ἀναμφιβόλως τὸ ἠγνόει, διότι παρημέλει πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ παρατείνῃ τὰς ἡμέρας τῆς. Καὶ τῶν ὄντι, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καὶ σχεδὸν πρὸς τὴν θέλησιν τῆς, ἡ νεωτέρα αὐτῆς ἀδελφὴ τῆ ἐπεδαψίλευε περιποιήσεις, ἀποκρύπτουσα ὅμως πάντοτε ἐπιμελῶς τὸ αἷτιον, ἐπιθυμοῦσα, ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν σώσῃ, τοῦλάχιστον, νὰ τῆ ἀποκρύψῃ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὸ ὀλέθριον πεπωμένον τῆς, ἀφοῦ οἱ ἰατροὶ τῆς Γρενάδας, καυχώμενοι ἐπὶ τῆ διαγνώσει των, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ κόμησσα δὲν θὰ ἐπέξει τῆς πτώσεως τῶν φύλλων· ἦτο δὲ τότε Σεπτέμβριος. Διὰ τοῦτο ὁ δουξ τῆς Καρθαγάλης, ἀνθρωπος προνοητικὸς προσέθεσεν εἰς τὸ προικοσύμφωνον τοὺς ἀκολουθοῦς δύο ὄρους· α' ὅτι ἡ κόμησσα ὑπεχρεῖτο νὰ μὴ συνάψῃ δεύτερον γάμον, β' ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου ἀπασα ἡ περιουσία αὐτῆς, ἡ ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Νεαπόλει, ἠθελε μεταβῆ εἰς τὴν δευτερότοκον αὐτῆς ἀδελφὴν.

— Δὲν παραδεχόμεθα ποσῶς τοὺς ὄρους αὐτούς, ἀνέκραξεν συγχρόνως οἱ δύο νέοι.

— Εἶνε παράλογοι καὶ ἀδύνατοι! προσέθεσεν ἡ Ἰσαβέλλα· Διατί νὰ δεσμευθῆ ἡ ἐλευθερία σου; εἶσαι νέα, πρέπει νὰ ὑπανδρευθῆς ἐκ νέου, παρέχουσα εἰς τὸν σύζυγον τῆς ἐκλογῆς σου τὴν εὐδαιμονίαν. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κληρονομίαν, ὑπέλαβε, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ, ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας μας εἶνε τόσον μικρά, ὥστε, καθὼς ἐλπίζω, θὰ ζήσωμεν καὶ θὰ ἀποθάνωμεν ὁμοῦ.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, τῆ ἀπέσπασε τὸ προικοσύμφωνον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Φερνάνδου, ὅστις σχίσας αὐτὸ, ἔρριψε τὰ τεμάχια τοῦ χάρτου ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἡ Ἰωάννα παρετήρει τρῆς δύο νέους μειδιῶσα, ἔβαινε πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρά της, καὶ εἶπε μετὰ γλυκύτητος πρὸς τὸν συμβολαιογράφον·

— Κύρ Πέρικε, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ συντάξῃς ἐν ἄλλο ἀκριβῆς ἀντίγραφον καὶ νὰ μοὶ τὸ φέρῃς αὐριον. Πρὸς τὸ παρὸν ἄφησέ μας, ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ μείνωμεν μόνοι.

Ἄμὰ ὁ συμβολαιογράφος ἐξῆλθεν, οἱ μελλόνουμοι ἐρρίφθησαν ἀμφότεροι εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἰωάννας.

— Ἀκούσατε εἶπεν, ἀνεγείρουσα αὐτοὺς, ὁ γάμος σας πρέπει νὰ γίνῃ· μὴ μὲ εὐχαριστήτε διὰ τοῦτο, προσεῖπε μετὰ ζωηρότητος, ἐπειδὴ οἱ ὄροι τοὺς ὁποίους μοὶ ἐπιβάλλουν, δὲν μὲ ἐπιβαρύνουν καθόλου· ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ὠρίσθημι νὰ μὴ νυμφευθῶ πλέον· καὶ τὸν ὄρκον μου θὰ τὸν διατηρήσω. Ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν μου, ὅσπν ἡδυνάμην νὰ διαθέσω, τὴν ἔδωκα προῖκα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος, τὸ ὅποιον εἶνε καὶ τὸ σημαντικώτερον, δὲν ἔχω βεβαιότητα ὅτι ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Οἱ δύο νέοι ἐδειξαν ἀπορίαν, ἡ δὲ Ἰωάννα ἐξηκολούθησε βραδέως καὶ μετὰ συγκινήσεως,

— Ἐὰν ποτε εὐρεθῇ ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ζητῶ, δὲν ἡδυνήθημι ὅμως νὰ ἀνεύρω, ὅλη αὕτη ἡ περιουσία ἀνήκει εἰς αὐτόν· καὶ σὺ Φερνάνδε, ὀφείλεις νὰ τὴν ἀποδώσῃς... Μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι· ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμὴν σου· ἐὰν ὅμως δὲν εὐρεθῇ, ὅλη ἡ περιουσία μου ἀνήκει εἰς σέ, καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου.

— Ἐξηγηθῆτε, σας παρακαλῶ, ἀνέκραξεν ὁ Φερνάνδος.

— Ἄ αὐτὸ εἶνε μέγα καὶ φρικῶδες μυστήριον, τὸ ὅποιον σεῖς μόνοι θὰ μάθετε... ἀλλὰ πρέπει... Πρέπει πρὶν σας ἀφήσω, καὶ ὁ χωρισμός μας ἴσως πλησιάζει!... Μὴ μὲ διακόπτετε! ἀνέκραξε, βλέπουσα τὴν συγκίνησιν τῆς ἀδελφῆς της. Εἶνε μακρὰ διήγησις, καὶ δὲν ἤξεύρω ἐὰν αἱ δυνάμεις μου θὰ ἀρκέσουν... Ἄλλ' ὅταν λάβω ἀνάγκην ἀναπαύσεως, θὰ σας εἰδοποιῶ... τότε παύω.

Καὶ ἡ κόμησσα ἤρξατο ὡς ἀκολουθῶς.

Β'

« Ἡ ἀδελφὴ μου καθὼς καὶ ἐγὼ, ἐγεννηθήμεν εἰς Νεάπολιν, ἐπαρχίαν τότε Ἰσπανικὴν· στερηθεῖσαι δ' ἐνωρίς τῶν γονέων μας, ὑπεβλήθημεν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θεοῦ μας, τοῦ δουκὸς τῆς Ἀρκου, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ὡς λίαν γνωστὴν, δὲν θὰ σας περιγράψω. Νέος ἔτι ἐχρημάτισεν ἀντιβασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, ἡ δὲ τραχύτης του ἐκίνησεν εἰς ἀπελπισίαν καὶ εἰς ἐπανάστασιν λαὸν δυστυχῆ, τὸν ὅποιον μετεχειρίζετο ὡς δοῦλον.

» Ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν του συνέβη ἡ ἐπανάστασις ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄλιεὺς Μαζανιέλλος, βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀναγορευθεὶς, καὶ εἶτα σφαγείς ὑπ' αὐτοῦ, ἐσύρθη εἰς τὸν ὄχετόν, καὶ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, θλιβερὸν παράδειγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ λαοῦ, ἐφέρθη ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν καθεδρικὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων.

» Ὁ δοῦξ τῆς Ἀρκου, ἀναλαβὼν τὴν ἰσχύν του, οὔτε ἰκνώτερος ἐγένετο, οὔτε ἐπιεικέστερος. Ἡ μόνη λύπη καὶ τὸ μόνον μᾶθημα, τὰ ὑποῖα ἔμειναν εἰς αὐτόν ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐκείνης, ἦτο διότι δὲν ἐφάνη ἀρετὰ αὐστηρῶς· ἐδιπλασί-

ασε λοιπὸν τὰς σκληρότητάς του, τὰς ὁποίας ὠνόμαζε σωτηριώδεις. Τοῦτο ἦτο τὸ μόνον πολιτικὸν σύστημά του, ἐκτὸς τούτου, ἄλλο δὲν ἐγνώριζε· καὶ ὅτε τέλος ἡ γενικὴ κατακραυγὴ ἠνάγκασε τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας νὰ διορίσῃ διάδοχόν του, ἀπεσύρθη στενάζων ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ κυρίου του, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφησεν αὐτόν ν' ἀποπερτώσῃ τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον ἀνέλαβεν. Εἰς τὴν ἐξορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν παρηκολούθησεν ἡ κατὰ τὸν λαοῦ, εἶχε τὴν συνείδησιν ἡρεμὸν καὶ γαληνιακὴν, ἀποτέλεσμα εὐχαριστήσεως ἐνδομύχου καὶ πεποιθήσεως ἐσωτερικῆς τοῦ καλοῦ, τὸ ὅποιον ἐπραξε.

» Καθ' ἣν ἐποχὴν μὰς ἔλαβε μαζὺ του ὁ θεὸς μας, ἂν καὶ ὀγδοηκοντούτης περιόδου, ἦτο πάντοτε ὁ αὐτὸς κατὰ τὰ φρονήματα καὶ τὸν χαρακτῆρα. Δὲν ἐσυγχώρησε ποτέ τὸν πατέρα μου, ἐπειδὴ ἐνυμφεῖθη ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του, καὶ ὡς ἐκ τούτου, οὔτε θνήσκουσιν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα μου. Ὡν δὲ τότε ἀπομεμονωμένος καὶ ἄνευ οἰκογενείας ἡ μάλλον μὴ ἔχων ἀφορμὴν νὰ ἐξασκῇ τὴν τυραννίαν του, ἀνέλαβε νὰ δώσῃ ἀγωγὴν, ὁποίαν αὐτὸς ἠθέλει, εἰς τὰς μικρὰς του ἀνεψιάς.

» Καὶ πρῶτον ἀπεφάσισε τὴν μὲν Ἰσαβέλλαν, τότε τριετῆ ἢ τετραετῆ, νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Εὐσεβείας, τὸ ὅποιον καὶ ἐπραξεν. Ἐμὲ δὲ, ἐπειδὴ ἤμην μεγαλειτέρα κατὰ τινα ἔτη, ἐκράτησε πλησίον του, μὲ σκοπὸν νὰ μὲ ἀποκαταστήσῃ μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

» Ὅθ᾽ διεξέλω ταχέως τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας μου ἔτη ὡς λίαν θλιβερά, ἐπειδὴ μακρὰν τῆς ἀδελφῆς μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπον ποτέ, διότι ἦτο κεκλεισμένη ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ἀλλὰ θλιβερᾶς ἐπαύλεως, τῆς ὁποίας δὲν ἡδυνάμην τὰ ὑπερβῶ τὸν περίβολον, ἀνετρεφόμεν μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸ πάντων τοῦ θεοῦ μου, τοῦ ὁποίου ἡ θεὰ καὶ ἡ φωνὴ μοὶ ἐπροξένουν τρόμον. Ὁ δοῦξ τὸ ἐγνώριζεν αὐτὸ κάλλιστα καὶ δὲν δυσηρέστείτο ποσῶς· ἀπ' ἐναντίας, ἔβλεπε πάντοτε μετὰ φιλαυτίας καὶ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως τὸν τρόμον, τὸν ὅποιον ἐνέπνεεν. Ὁ φόβος ἦτο ἡ μόνη κολακεία, πρὸς τὴν ὁποίαν ἦτο εὐαίσθητος καὶ διὰ τῆς ὁποίας καθίστατο προσιτός, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν μου, κατώρθωσα ν' ἀποκτήσω τὴν εὐνοίαν του.

» Μίαν μόνην ἡδονὴν, μίαν διασκέδασιν εἶχον, τὸν μουσικοδιδασκαλὸν μου, κάλλιστον μουσουργὸν Νεαπολίτην, πεντηκοντούτην περιόδου, τοῦ ὁποίου ὁ ἐνθουσιασμός, αἱ πολλαὶ χειρονομίαι καὶ πρὸ πάντων ἡ φενακὴ, διήγειρον τὸν γέλωτα ἐντὸς τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης κατοικίας.

» Ὁ Γεράρδος Βρόσκης ἦτο ἀληθὴς καλλιτέχνης, μὴ στερούμενος πλεονεκτημάτων, οὐχ ἦττον καὶ φιλαυτίας. Ἄλλ' ὁ ἔρωσ του πρὸς τὴν μουσικὴν ἐτάραξε τὸν ἐγκέφαλόν του· μόνον περὶ μουσικῆς ὠμίλει, καὶ δὲν ἐπλησίαζεν ἄνθρωπον εἰμὴ ζῶν.

Ἦτο καυχηματίας καὶ διηγείτο πάντοτε ἱστορίας ἀπιστευτοῦς τῶν συμβεβηκότων αὐτοῦ εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης, περὶ τῶν μαρκησιῶν καὶ τῶν δουκισσῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν μαθήτριά του. Ἐὰν ἐπίστευέ τις τοὺς λόγους του, ὁ ἔρωσ τὸν παρεκίνει πάντοτε νὰ παραμελῇ τὴν τύχην του, ἡ ὁποία πρὸ πολλοῦ ἤρχισε νὰ τοῦ ἀποδίδῃ τὰ ἴσα· ἐπειδὴ ὁ δυστυχὴς μόνην τότε περιουσίαν εἶχε τὴν εὐθυμίαν του, τὰ ἔσματά του, τὸ μαῦρον τετριμμένον ἐνδύμα του καὶ τὴν φενακὴν του τὴν τεραστίαν, ἡ ὁποία ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν μου.

»Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου παρὰ τὸ σύν-
ηθες, χωρὶς νὰ ψάλλῃ· τὸν παρετήρησα μετ' ἀνησυχίας.

»—Εἶσαι ἀσθενής, Γεράρδος; τῷ εἶπον.

»—Ὅχι, κυρία, ἀλλὰ μοῦ συμβαίνει μέγα δυστύχημα.
Θέσεις, ἀξιώματα, τιμὰί ... δὲν θὰ ζήσω μετ' αὐτάς ... καὶ
ὁμῶς δὲν δύναμαι νὰ ἀποποιηθῶ.

»—Τί τρέχει λοιπόν; μήπως καμμία μεγάλη κυρία ζητεῖ
νὰ σὲ ἀρπάσῃ;

»—Καλλίτερον τούτου, εἰς βασιλεῖς, εἰς αὐτοκράτωρ.

»Μοὶ διηγήθη τότε, ὅτι ὁ Τσάρος, Πέτρος ὁ μέγας, συν-
έλεγε τεχνίτας ἐξ ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ καλλιτέχνας ἐκ τῆς
Ἰταλίας. Ἦθελε νὰ σχηματίσῃ μουσικὴν διὰ τὰ τάγματα
του καὶ διὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπρότεινον εἰς τὸν Γεράρδον,
τὸν μηδὲν ἔχοντα, προσφοράς λίαν ἐπωφελεῖς, διὰ νὰ ὑπάγῃ
εἰς Ρωσίαν.

»Δὲν ἐνόουν εἰσέτι πόθεν ἐπήγαζεν ἡ λύπη του καὶ τὸ με-
λαγχολικὸν αὐτοῦ ἦθος· ἐστοχάσθην ὅτι ἐλυπεῖτο, διότι ἐμελλε
νὰ μὲ ἀφήσῃ· ἀλλ' ὁ Γεράρδος ἦτο τοσοῦτον εὐλικρινής, ὥστε
μοὶ ἀφῆρσε τὴν ὑπόνοιαν αὐτήν. Εἶχεν υἱόν, τὸν μόνον αὐ-
τοῦ ἔρωτα μετὰ τὴν μουσικὴν... παιδίον θελκτικόν, τὸ ὁποῖον,
κατὰ τὴν ἠμολογίαν του, ἦτο τέκνον μεγάλης τινὸς κυρίας,
μῆς πριγκιπίσσης, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶδιδε μαθήματα μουσι-
κῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Γεράρδος ἦτο καλλίστος πατήρ,
ὅτι ἐλάτρευε τὸν μικρὸν Κάρολον, τὸν υἱόν του, καὶ ὅτι εὐχα-
ρίστως ἐπρότιμα νὰ στερηθῇ ὄλων, καὶ αὐτῆς τῆς κιθάρας
του ἀκόμη, διὰ νὰ τῷ προσφέρῃ παιγνίδια ἢ νέον ἐνδυμα.
Ἄλλ' ἐπίσης ἀναντίρρητον ἦτο, ὅτι τὸ ταλαίπωρον παιδίον
ἔπασχεν, ὅτι ἦτο κράσεως ἀσθενεὺς, καὶ ὅτι ὁ ἥλιος τῆς Νε-
απόλεως ἦτο ἀναγκαῖος εἰς τὴν ὑπαρξίν του. Ἰδοὺ πόθεν προ-
ήρχοντο οἱ φόβοι τοῦ Γεράρδου. Νὰ φέρῃ μαζύ του τὸν υἱόν
του ὑπὸ τὸν παγετώδη οὐρανὸν τῆς Ρωσσίας, ἦτο τὸ αὐτὸ
ὡς νὰ τὸν ἐφόνευε! Νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ αὐτόν, ἦτο ἀδύνα-
τον! Εἰς ποῖον νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ; ποῖος θὰ ἐλάμβανε φρον-
τίδα περὶ αὐτοῦ; τί θὰ ἀπεγίνετο; ... καὶ ὁ δυστυχῆς
ἐκλαίει ... καὶ ἔκλαιον καὶ ἐγώ, βλέπουσα δάκρυα ἐπὶ τῆς
μορφῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία συνήθως μοὶ ἐπροξένει τόσῃν χαρὰν.

»Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατ' εὐτυχίαν, ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ
δουκὸς τῆς Ἄρκου, καὶ τὸ ἑσπέρας, τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη,
ἂν καὶ ἤμην τότε μόλις δεκαετής, ὁ θεὸς μου μὲ εἶπε μετὰ τὴν
φοβερὰν του ἐκείνην φωνήν, ἡ ὁποία μὲ ἐπάγονε πάντοτε ἐκ
τοῦ τρόμου. Ἔλα, Ἰωάννα! διασκεδάσέ με! τραγουδῆσέ μου
μίαν βαρκαρόλαν.

»—Ναί, κυρία, ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος ὁ Γεράρδος,
τὸν ὁποῖον ἡ μουσικὴ ἔκκαμνε τὰ πάντα νὰ λησμονῇ. Ἄς τρα-
γουδήσωμεν τὸ ἄσμα τοῦ Πόρπορα («Ὡ εὐτυχῆς ἄλιε»).

»Ὁ θεὸς μου συνέσπασε τὰς ὄφρυς· ἐπειδὴ μετὰ τὴν
ἀποστασίαν τοῦ Μαζανιέλλου δὲν ὑπέφερε νὰ ἀκούῃ τὴν λέ-
ξιν: ἄλιεὺς. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εἰς τὴν διωδίαν τοῦ Πόρ-
πορα ὁ εὐτυχῆς ἄλιεὺς ἐτελεύτα ναυαγῶν, ἡ εὐτυχῆς αὕτη
λύσις μάλλον, ἢ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔψαλλον, ἐπροξένει
τόσῃν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν θεῖόν μου, ὥστε ἀνεφώνησε,

»—Εὐγε! εὐγε! Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις, τὸ παραχωρῶ
διὰ τὴν ἑορτὴν μου.

»Ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας του, ἰκετεύουσα αὐτόν νὰ παρα-
λάβῃ πλησίον του καὶ νὰ ἀναθρέψῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν τὸν μι-
κρὸν Κάρολον, ὁ ὁποῖος ἦτο σχεδὸν συνομήλικός μου. Περιμέ-

νων τὴν ἀπάντησίν του ὁ Γεράρδος δὲν ἐτόλμα νὰ ἀναπνεύσῃ
καὶ ἐγώ, ὡχρὰ καὶ ἀγωνιώσα, ἔτρεμον ὅλη ... Ὁ θεὸς, θελ-
χθεὶς ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ τρόμου μας ἀπήντησε μετὰ γλυ-
κύτητος ἀσυνήθους·

»—Ὁ εὐγενὴς Ἰσπανὸς τηρεῖ τὸν λόγον του, θὰ τηρήσῃ
τὸν ἰδικόν μου. Ὁ Κάρολος ἀπὸ τοῦδε εἶνε ἐκ τῶν τῆς οἰκίας,
τὸν θέτω ὡς ἀκόλουθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου.

»Δὲν δύναμαι νὰ σὰς παραστήσω τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐ-
γνωμοσύνην τοῦ Γεράρδου. Ἀνεχώρησεν εὐτυχῆς καὶ ἡσυχος·
ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν μὰς ἔγραφε τακτικώτατα. Ἐπέ-
τυχε θαυμασίως εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ρωσσίας. Ἡ δὲ σύζυγος
τοῦ μεγάλου Πέτρου, ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη, ὠνόμασεν
αὐτὸν ἀρχιμουσικὸν τῆς ἐκκλησίας τῆς, καὶ τὸν προσέλαθεν
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Ἀλλὰ τὸ τέταρτον ἔτος ἔπαυσε νὰ
μὰς γράφῃ. Ὑπέκυψεν ἄρα γε εἰς τὴν τραχύτητα τοῦ κλίμα-
τος; ἢ ὁ ἔρωτας, ὁ ὁποῖος πανταχοῦ ἐμποδίζει τὴν εὐτυχίαν του,
τὸν παρεκίνησε νὰ ἀρπάσῃ πάλιν ἡγεμονίδα Ρωσσίδα. Τούτο
ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψωμεν, διότι ἔκτοτε δὲν ἐλάβομεν
εἰδήσιν περὶ αὐτοῦ, καὶ δὲν ἠκούσθη πλέον νὰ ὁμιλῶσι περὶ
τοῦ δυστυχοῦς Γεράρδου, τοῦ μουσικοδιδασκάλου μου.

»Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Κάρολος ὁ υἱός του, ἀνετρέ-
φετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ μου, καὶ ἐγώ ἤμην γοητευμένη
καὶ ἐμπλεως χαρῆς διὰ τὸν νέον μου ἀκόλουθον· ἀνεκτεῖνε
ἐντελῶς τὴν ἀσθενῆ καὶ κλονουμένην ὑγίειάν του, τὸ ἀνά-
στημά του ἀνεπτύχθη. Καί τοι δὲ νεώτατος εἰσέτι, οἱ χαρα-
κτῆρες του ἐξέφεραζον τόσῃν εὐγένειαν καὶ κανονικότητα, ὥστε
ὁ διδάσκαλός μου τῆς ζωγραφικῆς, ὁ κύριος Λάσκας, ζωγρά-
φος διακεκριμένος, τὸν ἐλάμβανεν ὡς πρωτότυπον ὄλων τῶν
ἀγγέλων, διὰ τῶν ὁποίων ἐστόλιζε τὴν αἴθουσαν τοῦ θεοῦ
μου, καὶ τὸ ταλαίπωρον παιδίον ὑπερρεῖτο νὰ διέρχεται
ὄρας ὀλοκλήρους πλησίον του, ἀντὶ νὰ παίξῃ καὶ νὰ τρέχῃ
εἰς τὸν κῆπον. Ἄλλως τε, ἀπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Ἄρκου μέχρι
τοῦ τελευταίου ἀνθρώπου τῆς ἐπαύλεως, ὅλοι, ἐκτὸς ἐμοῦ, κα-
θίστων λίαν ἐπαισθητὴν εἰς αὐτόν τὴν θέσιν του. Μετριόφρων
καὶ καρτερικός, εἰσιώπων, καὶ δὲν ἐμεμφιμοίρει ποτέ ἐνώπιόν
μου, οὐδὲ ἔκλαιεν ἐπὶ παρουσίᾳ μου, ἀλλ' ἐνίστε ὑψῶν τούς
μαζύρους του ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐξέφεραζεν ἀνεξή-
γητον λύπην καὶ ὑπερηφάνειαν.

»Εὐρίσκειτο προσέτι εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ ἄλλο πρόσωπον,
περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνάγκη νὰ σὰς ὁμιλήσω, ὁ γραφεὺς τοῦ θεοῦ
μου ὁ Θεοβαλδος Σέκης, νεὸς μὲ καρδίαν καὶ προτερήματα,
ἀναδειχθεὶς ἔκτοτε ἄξιος τῶν κατόπιν βαθμῶν, τοὺς ὁποίους
ἔλαβεν. Ἦτο υἱὸς χωρικοῦ ἐκ Καλαβρίας, καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων
μαθημάτων τῆς θεολογίας, τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν ἐφη-
μέριον τοῦ χωρίου, τοῦ διηγέρθη ἡ ἐπιθυμία τῆς σπουδῆς.
Πρῶτιστός μου μὲ σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον θέλησιν, φιλόθηρ-
σας καὶ ἔχων πεπεῖθησιν εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, ἐγκατέ-
λιπε τὴν καλύβην τῆς μητρὸς του καὶ ἀφου ἔφθασε πεζὸς
εἰς τὴν Νεάπολιν ἔγεινε Λαζαρόνος καὶ ἀχθοφόρος, καὶ τὰ
χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζε τὴν ἡμέραν μετεχειρίζετο διὰ νὰ
πληρώνη τοὺς διδασκάλους του τὸ ἑσπέρας. Καθ' ὅλην τὴν
νύκτα ἐκυπτε ἐπὶ τῶν βιβλίων, καὶ τοιουτοτρόπως ἐξήντησε
τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑγίειάν του. Ὁχρὸς, ἰσχνός, μὲ ὄψιν
μαρκαμένην καὶ μέτωπον ρυτιδωμένον, ὁ Θεοβαλδος μόλις ἦτο
τότε εἰκοσαετής, ἀλλ' ἐφαίνετο ἐξήκοντοῦτης. Ἄν καὶ πολυ-
μάθης, καὶ ἀριστος ἱστορικός καὶ θεολόγος ἐδέχθη θέσιν γρα-

φέως παρὰ τῷ θεῷ μου Ἄρκω τῇ συστάσει φίλου του, διότι ἦτο ἄγνωστος εἰς Νεάπολιν. Τὰ τριακόσια δοῦκᾶτα τὰ ὅποια ἐκέρδιζεν ἔστειλλε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἔμεινε εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἔπαυλιν, ὅπου αἱ ἐργασίαι του περιορίζοντο εἰς τὸ νὰ γράφῃ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ θεοῦ μου καὶ νὰ μοι διδάξῃ μαθήματα Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς, τὸ δ' ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἐκλείετο ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐπαύλεως διὰ νὰ ἐργασθῇ.

»Κατηφῆς καὶ σοβαρός, ἀλλὰ πλήρης εὐσεβείας ἀκλονήτων καὶ πεφωτισμένης, μόνος αὐτὸς ὠμίλει μετὰ συμπαθείας καὶ ἀγαθότητος πρὸς τὸν Κάρολον, τὸν ὅποιον ὅλοι μετεχειρίζοντο ὡς ὑπηρετήν, ἂν καὶ ἦτο ἀκόλουθος εἰς ἀριστοκρατικὴν οἰκίαν. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἐκάθητο ὄρθιος. Τὸ πρῶν ἔτακτοποιεῖ τὰ βιβλία καὶ τὰ τετραδιά μου, καὶ ἐνόσφῳ ὁ Θεοβάλδος μὲ ἐδίδασκεν, ἐκάθητο ὀπισθεν τῆς ἑδρας μου, προσεκτικὸς καὶ σιωπηλός, περιμένων τὰς διαταγὰς μου. Ἦπιος καὶ συνεσταλμένος, δὲν ἐτόλμα νὰ μοι ὁμιλήσῃ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης του, ἀλλὰ τὰ πάντα μοι τὴν ἀπεδείκνυον. Ὑπήκουε μετὰ προθυμίας εἰς τὰς ἐλαχίστας ἰδιοτροπίαις μου, μοι ἔφερε τὸ ἐργόχειρόν μου, τὰ χειρόκτια, τὸ ριπίδιον καὶ κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς ἐκράτει τὴν οὐρανὸν τῆς ἐσθῆτός μου.

»Χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειάν του τὰ ὠραιότερα ἄνθη τοῦ κήπου ἐστόλιζεν τὴν ἐστίν μου ἢ ἔθαλλον ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ὁ θεὸς μου δὲν ὑπηρετεῖτο τοσοῦτον καλῶς ὑπὸ τῶν εἰκοσι ὑπηρετῶν του, ὅσον ἐγὼ ὑπὸ τοῦ νέου καὶ ὠραίου ἀκόλουθου μου! Ὑπερηφανευόμην δὲ πρὸ πάντων διότι, ἂν καὶ παιδίον συνηθισμένον νὰ ὑπακούῃ, ἠδυνάμην καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐξασκῶ ἐπ' αὐτοῦ ἀπόλυτον δεσποτείαν, τῆς ὁποίας ὅμως τὴν βαρύτητα ἐμετρίαζεν ἡ ἡλικία μου, ἐπειδὴ πολλάκις ἐλάμβανον αὐτὸν ὡς σύντροφον τῶν διασκεδάσεών μου, καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως συχνάκις ἡ κυρία καὶ ὁ ἀκόλουθος ἐλησμώνουν τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν.

»Μίαν ἡμέραν ἐνθυμούμαι, τὸν διέταξα νὰ παίζωμεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως τὴν σφαῖραν. Προχωροῦντες δὲ καὶ ὀπισθοδρομοῦντες εὐρέθημεν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν πλησίον ἀνθοδοχείου ἐξ ὕλου τῆς Βοημίας, θαυμασιῶς ἐπεξεργασμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεχαραγμένα τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας Ἄρκου. Ὁ θεὸς μου, ὁ ὁποῖος εἶδεν μεγάλην ἀξίαν εἰς τὸ ἀνθοδοχεῖον ἐκεῖνο, μὰς ἀπηγόρευσε ρητῶς, ὄχι μόνον νὰ τὸ ἐγγίζωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ παρατηρῶμεν, ἐγὼ ὅμως παίζουσα ἀπροσέκτως τὸ ἐκτύπησα διὰ τοῦ δικτύου, τὸ ὅποιον ἐκράτουν, καὶ ἔθραυσα τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μας. Κεραινὸς ἂν ἐπιπτε, ἤθελε μὲ τρομάξει ὀλιγώτερον! ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν μου τὸ δίκτυον καὶ ἐστηρίχθη σχεδὸν λιπόθυμος ἐπὶ τινος ἐπίπλου, ἐνῶ ὁ Κάρολος ἐσύναξε τὰ διεσκορπισμένα τεμάχια, ὡς ἂν ἠδύνατο νὰ ὄσῃ εἰς αὐτὸ τὸ πρῶτόν του σχῆμα.

»Αἶφνης ἀκούσαμεν εἰς τὸ παρακείμενον ὀματίον τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ μου, ἡ ὁποία ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά μου ὡς ἡ σάλπιγξ τῆς δευτέρας παρουσίας!... Ὡ! βεβαίως ὁ τρόμος δὲν προξενεῖ τὸν θάνατον, ἀφοῦ εἶχα ἀρκετὰς δυνάμεις διὰ νὰ ὀρμήσω πρὸς τὴν θύραν.

»— Φύγε! φύγε! ἐφώνησα πρὸς τὸν Κάρολον.

»Ἐγὼ εὐρισκόμην κλεισμένη εἰς τὸ ὀματίον μου μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐμποδίσω τὴν ὀρμὴν τοῦ θεοῦ μου νὰ μὲ φθάσῃ.

» Ὁ Κάρολος ὅμως ὀλιγώτερον εὐκίνητος, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, καὶ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰσῆλθεν ὁ δοῦξ τῆς Ἄρκου, μὲ μεγάλην στολὴν, φορῶν τὸν πῖλόν του καὶ εἰς τὰς χεῖρας κρατῶν τὴν χρυσοσφαῖρον ράβδον του.

»Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐρρίφθησαν παρευθὺς ἐπὶ τῶν σημείων τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσκορπισμένων. Ὁ Κάρολος ὠχρίασε, ἀλλὰ ἔμεινε ἀκίνητος βλέπων τὸν δοῦκα προχωροῦντα πρὸς αὐτόν.

»— Ποῖος ἔθραυσε τὸ δοχεῖον αὐτό;

» Ὁ Κάρολος εἰσώπα.

»— Ποῖος ἔθραυσε τὸ δοχεῖον αὐτό; ἐπανέλαθεν ὁ δοῦξ διὰ φωνῆς κεραινοδόλου καὶ σείων ἐνταυτῷ τὴν ράβδον του.

»— Ἐγὼ! ἀπεκρίθη μετὰ συστολῆς ὁ γενναῖος Κάρολος...

»Καὶ ὁ δοῦξ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν κτυπήσῃ ὅτε παρουσιάσθη ὁ Θεοβάλδος, προσεπάθησε δὲ νὰ καθησυχάσῃ τὸν θεῖόν μου. ἂν καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἐπισύρῃ τὴν ὀργὴν του, ἐτόλμησε ὅμως νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ ὀργίζεται ἐναντίον ἐνὸς παιδίου.

» Ἄδικον!

»Εἰς τὴν λέξιν ἐκείνην ἡ μανία τοῦ δοῦκος δὲν εἶχεν ὄρια.

»— Καὶ ἂν σ' ἐδίωκον ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου! ἂν ἐτιμώρουν σέ; ἀνέκραξεν ἐγείρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ Θεοβαλδου.

»— Τὸ ἀδίκημα θὰ ἦτο διπλοῦν, εἶπεν οὗτος μετὰ ψυχρότητος.

»Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαθεν ἐκ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν τοῦ γέροντος τὴν ράβδον καὶ ἔρριψεν αὐτὴν ἔξω.

»Τότε ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ μου ἐκορυφώθη. Ἀπόπληκτος γενόμενος πρὸς τοιαύτην ἀταραξίαν, ἐκάθησεν εἰς μίαν ἑδραν, μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ κρούσας τὸν κόδωνα, εἰέταξε διὰ νεύματος τὸν ἐπιστάτην του νὰ ἀπαγάγῃ τὸν Κάρολον, ὁ ὁποῖος ἐξερχόμενος ἔρριψε πρὸς τὸν Θεοβάλδον βλέμμα εὐγνωμοσύνης, ὡς ἂν ἔλεγεν: «εἰς σέ εἰς τὸ ἐξῆς ψυχὴ τε καὶ σῶματι θὰ εἶμαι ἀφωσιωμένος». Καὶ ἐτήρησε τὸν λόγον του.

»Ἐγὼ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξέλθω τοῦ ὀματίου μου. ἀλλ' ὅμως ἔπρεπε νὰ εὐρεθῶ εἰς τὸ γεῦμα. Ὁ θεὸς μου ἦτο μόνος εἰς τὸ ἐστιατόριον, κατηφῆς καὶ σιωπηλός. ὀλίγα βήματα ὀπισθεν αὐτοῦ ἐφαίνετο ὁ Κάρολος, μόνις στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του. ἀλλὰ τοσοῦτον ἔλαμπον οἱ ὀφθαλμοὶ του, τοσαύτην ἐκφρασιν χαρᾶς ἔλαβεν ἡ φυσιογνωμία του ἅμα μὲ εἶδεν, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσα ὅτι ὁ θεὸς μου δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Ἀλλὰ πόσον ὑπέφερα τὸ ἐσπέρας ὅτε ἔμαθον ὅτι, ἀφοῦ ὁ ἐπιστάτης ἀπήγαγε τὸ δυστυχὲς παιδίον, τὸ ἐγύμνωσαν καὶ τὸ ἐμαστιγώσαν μέχρις αἵματος. καὶ ὅμως οἱ πόνοι δὲν ἀπέσπασαν οὔτε παραπονα, οὔτε μίαν λέξιν ἐκ τοῦ στόματός του! Ἄφησα κραυγὴν ἀγανακτήσεως, ἔτρεξα πρὸς τὸν Κάρολον καὶ ἤθελα ν' ἀποκαλύψω τὰ πάντα.

»— Διατί νὰ θυμώσετε πάλιν τὸν θεῖόν σας, ἀφοῦ δόξα τῷ θεῷ, ἐπρόσθεσε θλιβερῶς μειδιῶν, ἐπαραύθη τέλος πάντων;

»— Ἀλλὰ, Κάρολε, εἶπον, τί δύναμαι νὰ κάμω διὰ νὰ ἐξοφλήσω τὸ πρὸς σέ χρέος μου;

»— Νὰ σιωπήσετε, κυρία, καὶ νὰ μὴ ταράττετε τὴν εὐδαιμονίαν μου!

» Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐννοεῖτε, ὁ Κάρολος ἔγεινε ὁ

προστατευόμενός μου, ὁ εὐνούμενος καὶ ὁ πιστότερος φίλος μου. Ἡ ἀφοσίωσις του δὲν εἶχε ὄρια, καὶ ἡ μόνη του ἐνασχόλησις ἦτο νὰ προσπαθῇ ν' ἀναγινώσκη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, διὰ νὰ μαντεύη τὰς διαταγὰς μου καὶ νὰ προλαμβάνη τὰς ἐπιθυμίας μου. Ὁ μὲν θεῖός μου συνεχῶς τὸν διέταπτεν· ἐγὼ ὅμως δὲν εἶχον ἀνάγκην τούτου.

» Ὡς πρὸς τὸν Θεοβάλδον, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέρην, κατὰ τὴν ὁποίαν συνέθη ἡ σκηνὴ ἐκείνη, ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν. Ὁ θεῖός μου ὅμως εἶχεν ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας του—ἐπειδὴ εἶχε τότε ἀλληλογραφίαν μετὰ πλείστων ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας—καὶ τὸν διέταξε ἀγέρωχος νὰ μείνῃ· ὁ Θεοβάλδος, περιφρονῶν τὰς διαταγὰς του ἤτοιμαζέτο νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀπηλπισμένη, διότι ἔμελλε νὰ τὸν στερηθῶ, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ μὰς ἀφίσῃ... ἐδίστασεν.

» Ἄ! ἀνέκραξά τότε κλαίουσα, δὲν θὰ ἔχω πλέον κανένα φίλον!

» Ἐμεινε.

»—Καὶ ἐνῶ ἦτο τραχύς καὶ σοβαρὸς εἰς ὅλους, εἰς ἐμὲ ἐφάνετο ἀγαθὸς καὶ ἐπιεικὴς. Ὅσον ὀχληρὰ καὶ ἄν ἦσαν τὰ καθήκοντά του ὡς παιδαγωγοῦ, δὲν ἠδύνατο ὅμως τίποτε νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν ὑπομονὴν του, τὴν ὁποίαν συνεχῶς ὑπέβαλλον εἰς δεινὰς δοκιμασίας, πρὸ πάντων εἰς τὴν μελέτην τῶν ξένων γλωσσῶν. Διότι τὴν Γαλλικὴν ἐμάνθανον κἄπως εὐκόλως, εἰς τὴν Γερμανικὴν ὅμως, τὴν ὁποίαν ὁ θεῖός μου ἠγάπα εἶχον μεγίστην ἀπέχθειαν, καὶ μετὰ προσπαθείας πολλῶν μηνῶν, μὴ δυναμένη νὰ διατηρήσω εἰς τὴν μνήμην μῆτε μίαν λέξιν τῆς γλώσσης αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐφάνετο εἰς ἐμὲ τὴν ἰταλίδα βάρβαρος, παρεκάλεσα τὸν Θεοβάλδον νὰ διακόψωμεν τὰ μαθήματά μας, καὶ συνήνεσεν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ τὸ εἶπω εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ἄρκου. Τὸ ὑπεσχέθη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ εἶπω.

» Ἐνίστε ὁ θεῖός μου μὲ ἠρώτα ἄν ἡ Γερμανικὴ μοὶ ἐπροξενεῖ ἀκόμη ἀηδίαν. Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην τραυλίζουσα.

»—Ὅχι τώρα πλέον.

»—Ἀρχίζεις λοιπὸν νὰ ἐννοῆς τὴν Γερμανικὴν;

» Τότε ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ὁ θεῖός μου οὔτε λέξιν ἐγνώριζε τῆς γλώσσης αὐτῆς, καὶ ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπεκρίθην μετὰ σταθερότητος:

»—Ναί, θεῖέ μου, θαυμάσια!

» Συνέπεσε δὲ τότε ὁ Θεοβάλδος ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς ἐπαύλεως, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἦτο σοβαρὰ ἀσθενής, ὅτε αἴφνης ὁ θεῖός μου ἔλαβε ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Μαρκράβον τῆς Ἀνσπάχης· ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο ἐμπιστευτικὴ καὶ συνέκειτο ἐκ τριῶν μεγάλων σελίδων εἰς Γερμανικὴν στριφνοτάτην.

»—Τί διαλαμβάνει, μοὶ λέγει, ἄς τὴν ἀκούσωμεν.

» Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν στενοχωρίαν μου... ἔστρεψα εἰς ὅλα τὰ μέρη τὴν κατηραμένην ἐπιστολὴν... καὶ μὴ δυναμένη νὰ εὔρω ἄλλην πρόφασιν.

»—Εἶνε πολὺ μακρὰ, εἶπον.

»—Αὐτὴ μόνη ἡ δυσκολία ὑπάρχει; τότε σοὶ δίδω κχιρὸν ἕως τὸ ἐσπέρας...

» Ἄλλ' ἡ δυσκολία δὲν ἦτο εἰς τὸν χρόνον. Ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου διήλθον πολλὰς ὥρας κλαίουσα καὶ καταρωμένη τὸν Μαρκράβον τῆς Ἀνσπάχης. Ἐφθασε τὸ γεῦμα.

Ἔθεν ἀφῆκα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ κατέβην νεκρὰ μαλκὸν ἢ ζῶσα.

»—Ἐτελείωσε; μὲ ἠρώτησεν ὁ θεῖός μου.

» Ἐκυψα τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ ἀποκριθῶ τὴν σιωπὴν ἐκείνην ἐξέλαβεν ἀναμφιβόλως ἀντὶ καταφάσεως, καὶ ἀδυνατῶ νὰ σὰς περιγράψω τὸν τρόμον, ὁ ὁποῖος μὲ κατέλαβεν, ὅταν τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ γεῦμα μὲ ἠρώτησε.

»—Ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολή;

»—Εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀπεκρίθην, παραδίδουσα τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Θεόν.

» Τόσος ἦτο ὁ φόβος μου καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή, ὥστε μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ προφέρω λέξιν. Πρὸς τελείαν μου καταισχύνῃ, ὁ Θεοβάλδος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἶχε φθάσει πρὸ ὀλίγου.

» Ὁ θεῖός μου τῷ διηγήθη ἐν συντόμῳ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

»—Καὶ ἰδοὺ τώρα, τῷ εἶπεν, ἡ μαθήτριά σου θὰ μὰς ἀναγνώσῃ τὴν μετάφρασιν! παρὰ τῆρι σύ ὁ ἴδιος τὸ κείμενον καὶ πρόσεχε ἐὰν ἦνε ἀκριβές.

» Ἰπῆρχον δύο χαρτία, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἔδωκεν εἰς ἐμὲ, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὸν διδάσκαλόν μου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνησυχία ἦτο ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἰδικὴν μου. Ἐταράττετο, ὡχρία, καὶ ἔμεινεν ἀβέβαιος ἄν ὄφειλε χάριν ἐμοῦ νὰ ὀμιλήσῃ ἢ νὰ σιωπήσῃ.

» Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς του ὡς καὶ ἡ ἰδική μου ἐδιπλασιάσθη, ὅτε ρίψασα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, εἶδον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μαρκράβου εὐανγχινώτως μεταφρασμένην.

» Ἀνεγίνωσκον ὑψηλοφώνως, καὶ ὁ Θεοβάλδος, ὁ ὁποῖος προσεῖχεν εἰς τὸ πρωτότυπον, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ πολλὰκις τὴν ἐκπληξίν του, τὴν ὁποίαν ὁ θεῖός μου ἐξέλαβεν ὡς θαυμασμόν.

» Βλέπουσα τότε ὅτι ἐσώθη, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐξηγήσω τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὑπέλαβον ὡς θαῦμα, ἔλεγον καθ' ἑαυτὴν ποία ἀγαθὴ τύχη ἦλθε πρὸς βοθητίαν μου καὶ ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' ἐμοῦ;»

— Ἄλλά, συγγνώμη, φίλοι μου, συγγνώμη, εἶπεν ἡ κόμισσα μὲ φωνὴν ἐξησθημένην. Αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ τῶν παιδικῶν μου ἡμερῶν μὲ παρέσυραν πέραν τοῦ δέοντος... δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις νὰ ἐξακολουθήσω...

Καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς, ἣτις πολλὰκις πρότερον ἐζήτησε νὰ τὴν διακόψῃ τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φερνάνδον, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Αὔριον.

Γ'

Τὴν ἐπαύριον ἡ κόμισσα ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν της ὡς ἐξῆς:

« Ὁ θεῖός μου ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ὁ Θεοβάλδος καὶ ἐγὼ παρετηρήσαμεν ἀλλήλους, ἀπόπληκτοι καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ μαγικὸν καὶ πρὸ φύσιν ἐκεῖνο φαινόμενον· διότι ἐκτὸς τοῦ διδασκάλου μου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐφθασεν, κανεὶς ἐκ τῆς οἰκίας δὲν ἐγνώριζε τὴν Γερμανικὴν... Ὁ Κάρολος, ὄρθιος εἰς μίαν γωνίαν, μὰς ἔβλεπε μειδιῶν, καὶ ἀπεινόμενος πρὸς τὸν Θεοβάλδον,

»—Καὶ πῶς, διδάσκαλε, δὲν μαντεύεις ὅτι ἔχεις ἐδῶ ἕνα

μαθητήν περιπλέον, ὅστις σοὶ ὀφείλει τὴν χάριν ὅτι ἔγεινεν ὠφέλιμος εἰς τὴν εὐεργεσίᾳ σου ;

» Ὁ Θεοβάλδος ἔμεινεν ἐκπληκτος, διότι ἡ φράσις αὕτη προσφέρθη εἰς καθαρωτάτην γερμανικὴν, ἐγὼ δὲ ἀνέκραξα :

» — Πῶς, Κάρολε, σὺ τὴν μετέφρασες ; πῶς ἀπέκτησες τοιαύτας γνώσεις ;

» — Αἱ γνώσεις αὐταὶ εἶνε ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας ἀπερρίψατε καὶ τὰς ὁποίας ὑπέκλεψα, μάς εἶπε. Θὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν κλοπὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία θὰ ἔμεινεν κλωνίως ἄγνωστος, ἐὰν δὲν παρουσιάζετο ἡ περίστασις αὕτη διὰ νὰ σὰς ἀποδώσω ὅ,τι σὰς ὀφείλω.

» Τῶνόντι, ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ὁ Κάρολος, μάρτυς ἐνδελεχῆς καὶ σιωπηλὸς ὄλων τῶν μαθημάτων, ὅσα ἐλάμβανον, ὠφελήθη ὅσον καὶ ἐγὼ καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερον. Τὰ δύο τρίτῃ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὰ ὁποία ἔμεινε μόνος καὶ ἐλεύθερος, κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀργίαν, ὅπως ἐνόμιζον.

» Ὁ Κάρολος, εἶχε τὴν εἴσοδον ἐλευθέραν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, τὸ ὁποῖον ἐτακτοποιεῖ, ἐμελέτα μὲ τὰ βιβλία μου καὶ ἡ ἐπιμένοός του ἐπιμέλεια πρὸς τὴν σπουδὴν, τὸν κατέστησε τάχιστα πολὺ σφωτέρου μικρᾶς κόρης, ἀπερὶσκεπτοῦ καὶ ἀφρόντιδος.

» Καὶ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὁποῖον ὄλοι περιεφρόνουν, ἐγνώριζεν ἐντελῶς τὴν ἡμετέραν καὶ ξένας ἀκόμη γλώσσας, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν.

» Δὲν ἤρκει τοῦτο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μουσικὴν ἦτο ἐγκρατέστερος ἀπὸ ἐμέ· ἐπειδὴ ἅμα ἐξηρχόμην, ἐκεῖνος ἐκάθητο εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἀκούσασα τότε τοὺς ἀπομεμακρυσμένους ἤχους, ἐνόμιζον ὅτι ὁ διδάσκαλός μου ἐμουσούρει.

» Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τοιαύτην ὁμολογίαν ὁ Κάρολος δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην νὰ κρύπτεται, οὔτε νὰ καλύπτῃ τὰ ἔργα του ἀπὸ ἡμᾶς.

» Ὅθεν συνεσπουδάσαμεν.

» Αἱ ἐπιτυχίαι του διήγειρον εἰς ἐμὲ τὴν ἀμίλλαν καὶ εὗρον τάχως εἰς τὴν σπουδὴν θέλγητρα μέχρι τοῦδε ἄγνωστα.

» Ὁ Θεοβάλδος ἀφ' ἐτέρου ἐσεμνύνετο διὰ τὰς προόδους μας καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν πρόοδον τοῦ Καρόλου, τοῦ ὁποίου ἡ πρόωρος εὐφυΐα ἀντελαμβάνετο μετ' ἀκατανόητου εὐκολίας καὶ τὰ δυσκολώτερα ἀντικείμενα.

» Μνήμη ἀκάματος, ἀντίληψις ὀξεῖα, φαντασία ζωηρά καὶ αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ θερμά, καρποὶ οὐχὶ τοῦ νοῦ, ἀλλὰ τῆς καρδίας· αὐταὶ ἦσαν αἱ ἀρεταὶ του, αἱ ὁποῖαι ἐκόσμουσαν αὐτόν, ὥστε ὁ Θεοβάλδος παρατηρῶν αὐτόν μετ' ἐκπλήξεως, μοὶ ἔλεγε προφητικῶς :

» — Πίστευσέ με, δὲν εἶνε ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅ,τι σπᾶδιον καὶ ἂν ἐκλέξῃ, ἡ θέσις του πάντοτε θὰ εἶνε δι' ἀνώτατα ἀξιώματα.

» — Ἐὰν ἔχῃ οὕτως, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, εἰς σὰς θὰ τὰ χρεωστώ, φίλοι μου, καὶ τὸ ταλαίπωρον ὄρφανόν δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ ποτέ.

» Εἰς ὀλίγον διάστημα ὁ διδάσκαλός δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ διδάξῃ εἰς τὸν μαθητὴν του, ὁ ὁποῖος ἔγεινεν ὁ σύντροφος τῶν μελετῶν του.

» Τὸ κατ' ἐμὲ, ὡς κόρη μὴ δυναμένη οὔτε νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, οὔτε νὰ ἀναβῶ μέχρις αὐτῶν, ὑπερφηανεύομην διὰ

τὴν μόνην ἀξίαν μου τοῦ νὰ δύναμαι ὀηλαδὴ νὰ τοὺς ἐκτιμῶ καὶ νὰ ἀγαπῶμαι ὑπ' αὐτῶν.

» Πόσον αἱ συνομιλίαι των ἦσαν γλυκεῖαι καὶ θελκτικαὶ ! ὁποῖα εὐγενῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα καθίστων τοὺς λόγους των πειστικὸς καὶ τὴν εὐγλωττίαν των γοητευτικὴν. Καὶ ἐν μέσῳ τῆς μοναξίας τοῦ ἀρχαίου ἐκεῖνου πύργου, πλησίον γέροντος ἰδιοτρόπου, πόσον τάχως παρήρχοντο αἱ ὥραι εἰς τὸ ὄμματιον ἐκεῖνο τῆς ἐργασίας, τοῦ ἱεροῦ ἀσύλου τῆς σπουδῆς καὶ τῆς φιλίας.

» Τὰς ἀφρόντιδας ἡμέρας τῆς παιδικῆς ἡλικίας διεδέχθη ἡ χρυσὴ τὴν νεότητος ἡλικία, μὲ τὰς γοητευτικὰς τῆς ὄνειροπολήσεις, τὰς σκέψεις καὶ τὸ εὐρύτατον μέλλον.

» Ὁ Θεοβάλδος ὡς πρεσβύτερος ἦτο ὀλιγώτερον εὐτυχῆς, ἀλλὰ σοβαρώτατος καὶ ἐμβριθέστατος.

» Ἐγνώρισε πρὸ πολλοῦ τὸν κόσμον, ὀηλαδὴ τὰς λύπας, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν ἐγνώριζομεν εἰμὴ τὴν μοναξίαν, τὴν φιλίαν, καὶ τὴν εὐτυχίαν.

» Μίαν ὥραιαν πρωίαν τοῦ φθινοπώρου καθήμενοι καὶ οἱ τρεῖς ὑπὸ τὴν δεικνύουσαν τοῦ κήπου συνωμιλοῦμεν· ποτὲ ὁ Κάρολος δὲν ἐφάνη εὐθυμότερος καὶ ἐρασμιώτερος.

» — Ὁνειρεύθη, εἶπεν ὅτι ἤμην μέγας ἀρχὼν καὶ πρωθυπουργός.

» — Εἰς ποῖον βασιλείον ; τὸν ἠρώτησα.

» — Τὸ ὄνειρόν μου δὲν μοὶ τὸ ἐφάνερωσε.

» — Ἐγὼ δὲ ποῖαν θέσιν εἶχον ;

» — Σεῖς, κυρία, εἶσθε βασιλίσσα.

» — Καὶ ὁ Θεοβάλδος ;

» — Πνευματικὸς τοῦ Βασιλέως.

» Πρὸς τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν πτώσιν ἤρχισα νὰ γελῶ, καὶ ἡ εὐθυμία μου διήγειρε καὶ τὴν εὐθυμίαν τοῦ Καρόλου.

» Ὁ Θεοβάλδος μόνον ἔμεινε σοβαρός, καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν,

» — Αἶ, ἀλλὰ... δὲν εἶνε ἀδύνατον αὐτό, εἶπε.

» Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς οἱ γέλωτές μας ἐδιπλασιάσθησαν.

» — Μὴ γελᾶτε, προσέθεσε μετὰ πολλῆς ἀταραξίας... Ἐπρεπε νὰ ἤμαι λογικώτερος ἀπὸ σὰς... καὶ ὅμως εἶμαι ὁ ἀσθενέστερος καὶ ὁ δεισιδαιμονέστερος... Ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπες μὲ ἐξέπληξε, καὶ ἀκουσίως μου τὸ πιστεύω.

» — Καὶ διατί ; τὸν ἠρώτησα.

» — Ἐπειδὴ εἶδον ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ ὄνειρον.

» Τότε ἀφήκαμεν κραυγὴν ἐκπλήξεως.

» — Ναί, εἶπεν εἰς τὸν Κάρολον, ἐγὼ ἱερεὺς καὶ σὺ μέγας ἀρχὼν.

» — Καὶ ἐγὼ ; τὸν ἠρώτησα.

» — Δι' ὑμᾶς τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶπε θλιθερῶς, σεῖς δὲν ἦσθε πλέον ἐκεῖ, μάς εἶχετε ἀφήσει... μάς ἐγκαταλίπετε.

» — Ἄ ! τὸ ὄνειρόν σου εἶνε ψευδές καὶ στερεῖται τῆς κοινῆς κρίσεως, ἀνέκραξα. Δὲν γνωρίζω τὸ πεπρωμένον· ἀλλ' εἰς οὐδὲν ποτε καὶ ἂν ἦνε τὸ ἰδικόν μου, ὀρκίζομαι ἐδῶ, ὅτι τίποτε δὲν θὰ εἶνε ἰκανὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τοὺς φίλους τῶν παιδικῶν μου ἡμερῶν.

» — Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ὀρκίζομεθα, ἀνέκραξαν τείνοντες πρὸς ἐμὲ τὰς χεῖράς των, τὰς ὁποίας ἐκράτουν συνεσφιγμένως.

» Ἐπηκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς, μετὰ ταῦτα ὁ Θεοβάλδος προσέθεσε βραδέως καὶ μὲ ὕφος σκεπτικόν

» — Ναί, κυρία, τὰ προκισθήματά μας θὰ ἐπαληθεύσουν. Θὰ ἀποκτήσετε μίαν ἡμέραν μεγάλη πλοῦτη, θὰ κατασταθῆτε μεγάλη καὶ εὐγενής κυρία. . . ὅλοι δὲ θὰ σᾶς σέβονται καὶ λατρεύουν! Καὶ σὺ Κάρολε, ἡ ἀξία σου μᾶλλον παρὰ τὸ ὄνειρόν σου προμηνύει ὅτι παρὰ τὰ προσκόμματα τῆς θέσεως καὶ τῆς γεννήσεώς σου θὰ φθάσης εἰς μεγάλα ἀξιώματα.

» — Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σέ, τῷ εἶπεν εὐθύμως ὁ Κάρολος, κτυπῶν αὐτὸν κολακευτικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

» — Ὡ! ἐγώ, ἐπανάλαβεν ὁ Θεοβάλδος, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι πάντοτε θὰ ἦμαι δυστυχής! δὲν θὰ εἶμαι χρήσιμος διὰ τίποτε... παρὰ διὰ νὰ σᾶς ἀγαπῶ, καὶ νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ζωὴν μου... βλέπετε, λοιπόν, ἐξηκολούθησε μειδιῶν καὶ θλιβῶν τὰς χεῖράς μας, ὅτι ἀνέλαβα τὸ καλλίτερον μέρος καὶ ὅτι καὶ ἐκ τῶν τριῶν θὰ ἦμαι ὁ εὐτυχέστερος.

» Ὁ κώδων τοῦ φρουρίου ἠκούσθη καὶ ἐχωρίσθημεν ἐπαναλαμβάνοντες τὸν ὄρκον τῆς αἰωνίου φιλίας· τὸν ὄρκον αὐτὸν ὁ Θεὸς εἰκήκουσε, καὶ αἱ καρδίαι μας τὸν ἐτήρησαν.

» Παρὰ τὸ πύνηθες, ἔφθασε πρὸ ὀλίγου ἐκ τῶν περιχώρων πολυάριθμος καὶ λαμπρὰ συνοδία ἐκ νέων ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν, οἱ ὅποιοι ἀπὸ πρῶιάς ἐξεληθόντες εἰς κυνήγιον ἤρχοντο νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δουκὸς τῆς Ἄρκου, τοῦ γείτονός των.

» Ὁ θεὸς μου ὡς ἄρχων τιμαριώτης, λίαν κολακευθεὶς ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης, ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς τοὺς νέους, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὤρματο ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τούτου, ἡ ἰσπανικὴ του ὑπερηφάνεια θὰ ἀπέδιδε πρὸς αὐτοὺς προθύμως καὶ ἀξιοπρεπῶς τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας.

» Μὲ εἰδοποίησε λοιπόν νὰ καταβῶ εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ ὑποδεχθῶ καὶ περιποιηθῶ τοὺς νέους ἐκείνους.

» Ὑπήκουσα, καὶ ὅταν εἰσῆλθον ὄλων τῶν νέων ἐκείνων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς ἐμὲ καὶ ἠκούσθη ψιθυρισμός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἤμην ἀσυνείηστος καὶ ὁ ὁποῖος μὲ ἐτάραξε πολὺ.

» Σπανίως ἐδεχόμεθα ἐπισκέψεις καὶ οἱ εὐγενεῖς ὅσοι μᾶς ἐτίμων διὰ τῆς παρουσίας των, ἦσαν συνήθως ἀρχαῖαι δούκισσαι ἢ γηραιοὶ ἄρχοντες, φίλοι καὶ σύγχρονοι τοῦ θεοῦ μου.

» Ἡ σοβαρὰ ἐκείνη συναναστροφή ὀλίγην προσοχὴν εὐίδεν εἰς ἐμὲ καὶ συνείθιζε νὰ μὲ θεωρῆ ὡς παιδίον.

» Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἀνεπτύχθη, ἤμην τότε δεκαπέντε ἢ δεκαῆξ ἑτῶν, καὶ παρετήρουν, ὅτε κατὰ τύχην ἔρριπτον τὸ βλέμμα, ὅτι ἡ φυσιογνωμία μου δὲν ἦτο δυσάρεστος· ποτὲ ὅμως δὲν ἐπέστησα τὴν προσοχὴν μου εἰς τοῦτο, καθόσον οὔτε οἱ φίλοι μου δὲν μοὶ ἀνέφερον ποτὲ περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ταχύ καὶ αἰφνίδιον ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἐπέφερον ἐπὶ τοῦ πλήθους ἐκείνου τοῦ ἀγνωστού εἰς ἐμὲ, ἡ συστολὴ τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζον, καὶ ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν μὲ δυσπρόσπει... ὅλα τέλος μοὶ ἀπεκαλύψαν κατὰ πρῶτον τότε ὅτι ἤμην καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶμαι ὠραία, καὶ ἂν ἡ ἀγνοία μου ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ἀμφιβολίας τινὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, αἱ περίξ ἀναφωνήσεις ταχέως μοὶ τὰς ἐξήλειψαν.

» — Μὰ τὸν Ἅγιον Γενάριον, πόσον εἶνε ὠραία! τί ἀνάστημα ἡγεμονικόν! τί ὠραῖο μαῦροι ὀφθαλμοί. Εἰς τὴν αὐλὴν δὲν ὑπάρχει ὠραιότης ἀνωτέρα αὐτῆς.

» — Εὐχαρίστως εἰδίδον τὸ πᾶν δι' αὐτὴν, ἀνέκραξε μικρῶς τις εὐγενής, μὲ μαῦρον μύστακα.

» — Καὶ ἐγὼ ὁμοίως, εἶπέ τις διὰ τραχείας φωνῆς ἢ ὅποια μὲ ἔκαμε νὰ σκιρτήσω, τὸ πᾶν, ἐκτὸς τῶν θηρευτικῶν κυνῶν μου, καὶ τοῦ ἀραβικοῦ ἵππου μου.

» Ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν χαμηλοφώνως, ἐνταυτῷ ὑπὸ ἑκοσι ὀμίλων καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς κατώρθωσα, ὥστε νὰ μὴ μου διαφύγῃ οὔτε λέξις.

» Ὁ θεὸς μου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐστόλισε τὸ στήθος μὲ τὰ παράσημά του, καὶ ἐνεδύθη τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ τάγματός τῆς Καλατράβας, εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσκλῶν τοὺς ξένους του νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

» Εἰς τὴν λέξιν ἐκείνην ἐλησημόνησαν τὰ πάντα, καὶ ἡ θηρευτικὴ τῶν ὄρεξις δὲν τοῖς ἐπέτρεψε νὰ ἐνασχολῶνται περὶ ἐμοῦ, διότι εἶχον ἄλλο τι καλλίτερον νὰ κάμωσι. Τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς σιωπῆς διεδέχθη συνδιάλεξις θορυβώδης, ὁμοιάζουσα ἀκροτελεύτιον μουσικὸν μέλος ἢ τεμάχιον πολυωδίας.

» Ὅλοι διηγοῦντο ἰδιαιτέρως καὶ ταῦτοχρόνως τὰ θηρευτικά των κατορθώματα, καὶ ὅτε ὁ οἶνος ἐχύθη εἰς ὄλων τὰ ποτήρια, δὲν ἦσαν πλέον εἰς κατάστασιν νὰ συννεοῶνται. Τί ὀμιλῶν, Θεέ μου! τί ἀμάθεια, τί αὐταρέσκεια. Καὶ πάλιν εὐτυχεῖς θὰ ἐλογίζοντο οἱ εὐγενεῖς ἐκείνοι ἄρχοντες, ἂν δὲν ἦσαν εἰμὴ μωροὶ καὶ κενόδοξοι, ἀλλὰ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τοὺς παραλογισμούς των, διεκρίνοντο πρὸς τοῦτοις διὰ τῆς χυδαιότητός των καὶ τοῦ ἀρχαίου τρόπου των ἐκπεπληγμένη καὶ δυσπρόσπει, ἐνόμιζα ὅτι ἤκουον γλῶσσαν ὄλων νέων, ὅτι εὐρισκόμην μεταξὺ κόσμου ὄλων ἀγνωστού καὶ ἀφιλοξένου, μακρὰν τῆς πατρίδος καὶ τῶν φίλων μου, τοὺς ὁποῖους ἐπεθύμουν ταχέως νὰ ἐπανιδῶ. Τὸ γεῦμα δὲν εἶχε τέλος καὶ αἱ ἀλλεπαλληλεὶ προπόσεις ἐθήρμαινον τὸν ἐγκέφαλον τῶν συμποτῶν μας.

» — Εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας! ἀνέκραξεν εἰς ἐξ αὐτῶν κενόνων πλήρες ποτήριον.

» — Εἰς ὑγείαν τοῦ φιλοξενίζοντός μας δουκὸς τῆς Ἄρκου! ἀπεκρίθη ἕτερος.

» — Εἰς ὑγείαν τῶν κάπρων τῆς περιοχῆς ταύτης, εἶπεν ἡ τραχεῖα φωνή, τὴν ὁποίαν ἤκουσα πρότερον εἰς τὴν αἴθουσαν.

» Ὁ ἀτρόμητος ἐκείνος θηρευτής, ὁ Νεμρὸδ τῶν περιχώρων, ἦτο νέος εἰκοσιτεσσάρων ἕως εἰκοσιπέντε ἑτῶν, πυρρόθριξ τὴν κόμην καὶ τὸν μύστακα, τοῦ ὁποῖου οἱ τραχεῖς καὶ ἀγέρωχοι χαρακτηρισμοὶ θὰ ἦσαν ἀρκετὰ κανονικοὶ ἂν μὴ διεσχίζοντο ὑπὸ μεγάλης οὐλῆς, προελθούσης ἀπὸ κλάδων δένδρου κατὰ τὴν θήραν.

» — Εἰς ὑγείαν τῶν κάπρων τῆς περιοχῆς ταύτης, ἐπανάλαβε, καὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα σήμερον τὸ πρωί.

» — Ἀπατάσαι, Ὁδοῶρδε, ἀπεκρίθη εἰς τῶν συμποτῶν, ὁ κάπρος ἐκείνος ἐπεσε φονευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ.

» — Ὅχι, ἡ σφαῖρά μου τὸν ἐκτύπησε, τὸν εἶδα.

» — Ναί, ἀλλ' ὅταν σὺ τὸν ἐκτύπησες, ἐκείνος ἦτο σκοτωμένος.

» — Ψεῦδεςσαι.

» Τότε ὁ ἀντίπαλός του ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ ὁ δουξ τῆς Ἄρκου ἠγέρθη, καὶ κατώρθωσαν μετὰ κόπου, ὥστε ἡ ἔρις νὰ μὴ λάβῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΗΛΙΣΙΑ

— Φύγε, φίλε, είπεν η Πλαγκών, πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς δὲν θέλω νὰ μοὶ κλέψωσιν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τῆς καλλονῆς σου, ἔστω καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὑποφέρω φρικτὰ ὅταν μία γυνὴ σὲ βλέπει.

Ὁ νέος ὑπέκρουσε πλὴν δὲν ἀπεσύρθη καὶ τόσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῆ ἡ Λαμία, ἥτις, ταυτοχρόνως εἰσήρχετο, νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ.

— "Ε! καλημέρα, ωραία μου περιστέρα! πῶς ὑπάγει ἡ ὑγίεια; Τὸ ἐξωτερικὸν σὲ δεικνύει καλῶς ἔχουσαν. Ποῖος λοιπὸν ἔλεγεν, ὅτι ὑπεφέρατε πολὺ, εἰς τρόπον ὥστε παρηλάξατε ἐντελῶς καὶ ὅτι ἐνεκά τουτου δὲν τολμάτε πλέον νὰ ἐξέλθετε; ἐπέλεξεν ἡ Λαμία, ἀσπαζομένη τὴν Πλαγκών μετὰ διαδηλώσεων ἀνεκφράστου χαρᾶς.

— Ὁ Θρασύλλος εἶπε τοῦτο, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀρχινάσση, καὶ σὲ προτρέπω νὰ τὸν ἐκδικηθῆς, προσπαθοῦσα νὰ σὲ ἐρωτευθῆ ἔτι πλείοτερον, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀνταμείψῃ, τὸν ἔρωτά του. Ἄλλὰ, τί ἤθελα νὰ εἶπω; Ζῆτε ἐν ἀπομυνώσῃ, ὡς εἰς φρόνιμος, ὅστις ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ σύστημα τοῦ παντός. Δὲν ἀναμιγνύεσαι πλέον εἰς τὰ ἐγκόσμια;

Τίς ἠδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῆ ὅτι ἡ Πλαγκών ἤθελε καταστῆ φιλόσοφος.

— "Ω, ὦ! τοῦτο δὲν πιστεύω νὰ μὰς ἐμποδίζῃ τοῦ νὰ θύωμεν εἰς τὸν Ἐρωτα καὶ τὰς Χάριτας. Ἡ ἰδικὴ σας φιλοσοφία δὲν ἔχει γενεαῖά· δὲν εἶνε ἀληθές, Πλαγκών; Τὴν εἶδον πρὸ ὀλίγου σπεύδουσαν νὰ κρυφθῆ εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν θύραν καὶ ἂν δὲν μὲ ἠπάτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, εἶνε ὁ Κτησίας, ὁ ἐραστὴς τῆς Βακχίδος τῆς Σάμου.

Ἡ Πλαγκών, ἤλλαξεν ὄψιν, ἔδοξε τὰ χεῖλη τῆς, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἐξ ἐλεφαντοκοκκάλλου ἔδρας τῆς καὶ ἐλιποθύμησε.

Αἱ δύο φίλαι ἀπεχώρησαν λίαν εὐχαριστημένα, ὅτι ἔρριψαν χαλικά εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Πλαγκών, ὅστις θὰ ἐτάραττεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἡρεμοῦσαν ἐπιφάνειάν τῆς.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ἐνδοακρῶν γυναικῶν, αἵτινες συνωθούντο περίξ τῆς δεσποίνης των, εἰσῆλθεν ὁ Κτησίας εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐξεπλάγη μεγάλως εὐρὼν λιποθύμουν τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου μόλις ἀφῆκε μειδιῶσαν καὶ χαρίεσσαν, ἔβρεξε μὲ ὕδωρ ψυχρὸν τοὺς κροτάφους τῆς, τῆς ἐκτύπησε τὴν παλάμην τῶν χειρῶν τῆς, ἔκασε πρὸ τῆς ρινός τῆς πτερόν φασιανοῦ καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ τὴν κάμῃ ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἄλλὰ, μόλις ἰδοῦσα αὐτόν, ἐφώναξε μεθ' ὕφους ἀποστροφῆς,

— Φύγε! φύγε, ἄθλια, καὶ νὰ μὴ σὲ ἐπανίδω ποτέ.

Ὁ Κτησίας, ἐκπεπληγμένος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἐκ τῶν τόσων σκληρῶν λέξεων καὶ ἀγνοῶν εἰς τί νὰ τὰς ἀποδώσῃ, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ κρατῶν ἐνηγκαλισμένα τὰ γόνατά τῆς, τὴν ἠρώτησε πόθεν ἡ ἀποστροφή αὕτη.

Ἡ Πλαγκών, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἀπὸ ὄχρον μετεβλήθη εἰς ἐρυθρὸν καὶ τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔτρεμον ἀπὸ ὀργῆν, ἀπεσπάσθη ἀποτόμως ἀπὸ τὸ περιπαθὲς σφιγξίμιον τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ ἐπανάλαβε τὴν σκληρὰν ἐπιταγὴν.

Βλέπουσα ἡ Πλαγκών ὅτι ὁ Κτησίας βεβουθισμένος ἐν τῷ

πελάγει τῆς ὀδύνης του, δὲν μετέβαλλε στάσιν, ἀλλ' ἐξηκολούθη ὦν γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, ἐκάλεσε δύο ἐκ τῶν δούλων τῆς Σκύθας, δύο κολοσσούς, μὲ κόμην ἐρυθρὰν καὶ ὀφθαλμούς ἀγρίους καὶ διὰ χειρονομίας ἐπιτακτικῆς εἶπεν εἰς αὐτούς

— Ρίψατε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὸν ὄρομον

Οἱ δύο γίγαντες ἔλαβον ἐκ τῶν ποδῶν καὶ τῆς κεφαλῆς τὸν νέον, καὶ διὰ τῶν πλουσίων διαὸρόμων μετέφερον αὐτὸν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ τὸν ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Ὅτε δὲ οὗτος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, εὗρε τὴν θύραν κλειστὴν.

Πᾶν ἄλλο αἰσθημα ἀπεκοιμήθη τότε ἐν αὐτῷ καὶ κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ὀργῆς. Ἐρρίφθη ὡς μανιῶδης κατὰ τῆς φρασσούσης αὐτῷ τὴν εἴσοδον θύρας, μὲ πρόθεσιν νὰ διαρρήξῃ αὐτήν, πλὴν τοῦτο ἦτο ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἀνοησιῶν, καθ' ὅσον προὐκάλεσεν ἐπὶ τῆς λευκῆς ραχέως του, ἠτις ἄλλοτε ἐδέχετο τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματα τῆς ωραίας Μηλισίας, ραβδισμούς καὶ μαστιγώσεις. Οἱ Σκύθαι ἦσαν ὅλως ξένοι πρὸς τὰς φιλοφρονήσεις.

Ἡ διαγωγή τῆς Πλαγκών τῷ ἐφάνη ἄτιμος· τὸν παρώργισε δὲ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξέβαλε κραυγὴν λύσσης, κραυγὴν ἁμοιάζουσαν πρὸς βρυχηθμὸν πληγωμένου λέοντος. Τέλος κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμοῦ ἐσύναξε λίθους καὶ ἤρξατο ρίπτων αὐτούς διὰ τῶν ἀνεωγμένων παραθύρων ἐντὸς τῆς οἰκίας ὑποσχόμενος τοῖς θεοῖς τοῦ Ἄδου θυσιάαν ἑκατὸν βοῶν, ἐν ἡ περιπτώσει εἰς ἕξ ὅλων συνῆντα τὸν κρόταφον τῆς Πλαγκών.

Τὸ μῖσος διαδεχθὲν τὸν ἔρωτα, ἐρρίζωθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀπέλιπδος ἐραστοῦ ὡς βέλος χαλυβδίνον καὶ ἦδη ἐβδελύσσετο πλείοτερον τοῦ θανάτου ἐκείνην ἢν τόσον παραφόρως ἠγάπα.

Σύνθηες ἀποτέλεσμα τῆς ἀδικίας ἐπὶ τῶν γενναίων καρδιῶν.

Ἐν τούτοις, βλέπων ὅτι ἡ οἰκία διέμενεν ἡσυχος καὶ ἄφωνος καὶ ὅτι οἱ διαβάται ἐκπλησσομένοι ἐκ τῶν παραλογισμῶν του, ἤρχισαν νὰ συναθροίζωνται περίξ αὐτοῦ, ἀπεμακρύνθη βραδέως καὶ ἐγκατέστη τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐν τινι δωματίῳ, ἀντικρῦ τῆς κατοικίας τῆς Μηλισίας μας.

Μυρίας ἀποφάσεις ἔκαμνεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του. Ἦθελε νὰ περιμείνῃ τὴν Πλαγκών εἰς τινα ὁδοὺ ἀπόκεντρον καὶ νὰ βυθίσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὸ ἐγχειρίδιόν του. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ κτήματά του, νὰ ὀπλίσῃ τοὺς δούλους του καὶ ν' ἀρπάσῃ διὰ τῆς βίας τὴν σκληρὰν Μηλισίαν, ἀφοῦ προηγούμενος παρέιδεν εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς τὸ μέγαρόν τῆς.

Μετὰ μίαν νύκτα στεναγμῶν καὶ σκέψεων, παρελθοῦσαν χωρὶς ὁ Μορφεύς, ὁ ὠχρὸς οὗτος τοῦ θανάτου ἀδελφός, νὰ ἐγγίση κἂν τὰ βλέφαρά του, συνησθάνθη ὅτι ἦτο ὑπὲρ πότε ἐρωτευμένος καὶ ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ἐκδικητικῶν σχεδίων του ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ, ἐπέισθη ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ζῆσῃ ἄνευ ἐκείνης. Ἐξετάζων δ' αὐστηρῶς τὰς πράξεις του καὶ ἐρωτῶν ἐπιμόνως ἑαυτόν, ἐὰν διεπράξατο ἀδικίαν ἢ παρεκτροπὴν τινα, δὲν ἀνεύρισκεν οὐδὲν ἐπιλήψιμον ἐν τῇ διαγωγῇ του, δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν συμπεριφορὰν τῆς Πλαγκών. Τοῦτο ἐπηύξανε τὴν ὀδύνην του.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγνώρισεν τὴν Πλαγκών, προσεκολλήθη ὡς σκιά εἰς αὐτήν· δὲν ἐπορεύθη ἕκτοτε οὔτε εἰς τὸ λουτρόν, οὔτε εἰς τὸ γυμνάσιον, οὔτε εἰς τὸ κυνήγιον, οὔτε εἰς νυκτερινὰ

ὄργια μετὰ τῶν φίλων του. Οὐδέποτε οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ γυναικός· δὲν ἔζησεν ἔκτοτε, ἢ διὰ τὸν ἔρωτά του.

Ποτὲ παρθένος ἀγνή δὲν ἐλατρεύθη ὡς ἡ ἑταῖρα Πλαγκῶν.

Εἰς τί λοιπὸν ν' ἀποδώσῃ τὴν αἰφνίδιον αὐτῆς μεταβολὴν ἐντὸς τόσῳ συντόμου χρονικοῦ διαστήματος; Προήρχετο ἄρα γε αὕτη ἐκ τινος μηχανοραφίας τῆς Ἀρχινάσσης καὶ τῆς Λαμίας, ἢ ἐξ ἀπλῆς ἰδιοτροπίας; Καὶ τί ἠδύνατο νὰ τῇ εἰπῶσιν αἱ γυναικες ἐκεῖναι, ὅπερ νὰ μετατρέψῃ ἐν ἀκαρεῖ τὸν τόσον παράφορον ἔρωτά της εἰς μῖσος ἀσπονδόν;

Εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον ἐρωτήσεων καὶ σκέψεων ἐπλανᾶτο ἡ διάνοια τοῦ ἀπέλπιδος Κτησία, ὅτε ἀναστὰς, ἀνέκραξε·

— Πρέπει νὰ μοι ἀποδώσῃ ἡ Πλαγκῶν τὸν ἔρωτά της, ἄλλως φονεύομαι.

Ἡ Πλαγκῶν ἀφ' ἐτέρου δὲν ἦτο ἥττον δυστυχῆς. Τὸ ἐνδιαφέρν τῆς ὑπάρξεώς της κατεστράφη. Μετὰ τοῦ Κτησία ἡ ψυχὴ της ἦτο συνδεδεμένη, οὕτως εἰπεῖν τοῦ οὐρανοῦ της ὁ ἥλιος ἐσθέσθη ἤδη. Τὰ περίξ αὐτῆς ἦσαν νεκρά. Εἶχεν ἐρωτήσει καὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ Βακχίς ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Κτησίαν καὶ ἠγαπήθη παραφόρως, καθ' ἣν ἐποχὴν οὗτος ἐνδιέτριβεν εἰς Σάμον.

Ἡ Πλαγκῶν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ Κτησία· ὅτι αὐτὴ πρώτη τὸν ἔκαμε νὰ μνηθῇ τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος. Ἐκεῖνο ὅπερ τὴν ὠθησεν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κτησία, ἦτο ἡ ὑποτιθεμένη ἀθωότης του· ἐν τῷ Κτησία ἀνεύρισκε τὴν παρθενίαν, ἣν αὕτη δὲν ἐκέκτητο πλέον. Ὁ Κτησίας ἦτο δι' αὐτὴν κάτι τι ἅγιον, βωμὸς ἀγνωστος, εἰς τὸν ὁποῖον κατέθετο τῆς ψυχῆς της τὰ μύρα. Εἰς λόγος κατέστρεψε τὴν χαρὰν της. Τὸ θέλητρον ἐξηφανίσθη· ὁ ἔρως της ἤδη ὠμοιάζε πρὸς πάντα ἄλλον ἔρωτά· ἦτο ἔρως κοινός, χυδαῖος, τετριμμένος. Τὰ θέλητρα ἐκεῖνα καὶ αἱ θωπεῖαι, αἷ ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυψεν αὐτὴ δι' ἑαυτὴν καὶ μόνην, εἶχον προηγουμένως κορέσει τὴν ἐπιθυμίαν μιᾶς ἄλλης· δι' αὐτὴν πάντα ταῦτα ἦσαν ἡχώ, σκιά, σκευωρία, προσφώνησις ψιττακοῦ, ἀποσθηθεῖσα ἐπὶ τούτου δι' αὐτὴν.

Ἡ Πλαγκῶν κατέπεσεν ἤδη ἐκ τοῦ ὕψους εἰς ὃ εἶχεν ἀνέλθει διὰ τῆς φαντασίας τοῦ ἔρωτος, ὡς ἀγάλμα συντριβέν καὶ κατὰ γῆς κείμενον, ἐνῶ ὁ στυλοβάτης ὑπέρεκται σῶς καὶ ἀβλαβής!

Ἐν τῇ ὁρμῇ της, ἠκρωτηρίασε τὴν κεφαλὴν μιᾶς Ἀφροδίτης, ἣν πρὸς ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἐρώτων της εἶχεν ἀνεγείρει εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου της καὶ ἐπαύσατο πλέον πορευομένη ἐκεῖ.

Ἄς ἐπανέλθωμεν ἐν τούτοις εἰς τὸν Κτησίαν.

Κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐπορεύετο ἵνα κλυθῆ εἰς τὴν θύραν τῆς Πλαγκῶν, ὡς κύων πιστὸς πταίσας καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς ὁ κύριός του τὸν ἀπέβαλλε. Κατεφίλει τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἐφάνταζετο ὅτι ἐπάτησεν ὁ ὠραῖος τῆς Πλαγκῶν ποῦς, παρεδίδοτο εἰς θρήνους καὶ παρεκάλει μετὰ ὀακρῶν νὰ τῷ ἀνοιξῶσι τὴν κλεισθεῖσαν ἤδη θύραν, πλὴν πάντα ταῦτα κατ' οὐδὲν μετέβαλλον τὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, ἡ θύρα διέμενον ἄφωνος καὶ κλειστή.

Ἐν τούτοις, δοῦλός τις ἀνοίξας ταχέως καὶ ἐν βίᾳ τὴν θύραν, δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ καὶ μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς ν' ἀνέλθῃ ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Πλαγκῶν, ἥτις ἀνεπαύετο νωχελῶς ἐπὶ τινος μαλθακοῦ ἀνακλίντρου.

— ὦ ὑπαρξίς μου! ὦ ἔρως μου!... Τί λοιπὸν σοὶ ἔκμα καὶ μὲ μισεῖς οὕτω;...

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερον ὁ Κτησίας γονυπετῆς πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ Πλαγκῶν.

— Πλαγκῶν! ἀγαπητῆ μου Πλαγκῶν! ὠραῖόν μου ἔστρον! ἐὰν θέλῃς νὰ μὴν ἀποθάνω, ἀπόδος μοι τὸν ἔρωτά σου. τὴν προτέραν ἀγάπην σου. Σοὶ ὀρκίζομαι, ὅτι θὰ φονεῦθω πρὸ τῶν ποδῶν σου, ἐὰν δὲν μὲ ἀποτρέψῃς διὰ μιᾶς γλυκείας σου λέξεως ἐνὸς μειδιάματός σου. Εἰπέ μοι, σκληρὰ, τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ ἐπανακτήσω τὴν εὐνοιάν σου; Κατὰ τί σοὶ ἔπταισα; Τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ; Εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα. Σοὶ προσφέρω ἀγγεῖα τορνευτά, ἐνδύματα, χρυσίον, δούλους λευκοὺς καὶ μαύρους, περιδέραια, συμπλέγματα μαργαριτῶν... Ὅμιλει! πῶς δύναμαι νὰ ἐξαγοράσω σφάλμα, ὅπερ ἀγνοῶ;

— Δὲν θέλω τίποτε ἐξ ὧλων αὐτῶν.

— Πλὴν, τί ἀπαιτεῖς; ὠμίλησον, διάταξον.

— Φέρε μοι μόνον τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος τῆς Σάμου καὶ θέλεις ἐπανακτῆσαι τὸν ἔρωτά μου.

Εἰπούσα δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ἠγέρθη καὶ διελθοῦσα τὸ δωμάτιον ἐγένετο ἄφαντος ὀπίσθεν ἐνὸς παραπετάσματος.

Ἡ ἄλυσις τῆς Βακχίδος δὲν ἦτο, ὡς ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ τις, ἀπλοῦν περιδέραιον περιστροφόμενον δις ἢ τρίς ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ἢ ἀνεκτίμητόν τι κόσμημα διὰ τὴν κομψότητα καὶ τελειότητα τῆς ἐργασίας· ἦτο πραγματικὴ ἄλυσις, ὀγκώδης ὡς ἐκεῖνα δι' ὧν περιβάλλουσι τοὺς εἰς τὰς ἐργασίας τῶν σκωριῶν καταδικασθέντας φυλακισμένους, μακρὰ, πολλῶν πήχων καὶ ἐκ καθαρωτάτου χρυσοῦ.

Ἡ Βακχίς προσέθετε καθ' ἕκαστον μῆνα εἰς τὴν ἄλυσιν αὐτὴν κρίκους τινάς. Ὅποταν ἀπαγομένον βασιλεῖα τινὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἢ μέγαν τινὰ ἄρχοντα τῆς Περσίας, πλούσιόν τινα ἰδιοκτήτην Ἀθηναῖον, ἔτῃκε τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον παρ' αὐτῶν ἐλάμβανε καὶ ἐμεγάλωνε τὴν ἀνεκτίμητόν της ἄλυσιν.

Ἡ ἄλυσις αὕτη ἦτο προωρισμένη διὰ νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γήρατός της, ὅτε οἱ ἔρασταί, ἐντρομοὶ ἐκ μιᾶς ἀναφανομένης ρυτίδος ἢ λευκῆς τινος τριχὸς μεταξὺ τοῦ μαύρου πλοκάμου τῆς κόμης της, ἤθελον τῇ στρέψει τὰ νῶτα καὶ ἀναθέσει τοὺς πόθους καὶ τὰ βλαβηρὰ των παρὰ τινι ἄλλῃ ὀλιγώτερον μὲν ἐπιφανεῖ, ἀλλὰ νεωτέρῳ καὶ ἀνθηροτέρῳ. Προβλεπτικὸς μύρμηγξ ἡ Βακχίς, ἐν τῷ ἐν ἡδοναῖς ἀτάκτῳ αὐτῆς βίῳ, σκέπτεται ὅτι ὁ χειμῶν ἐπίκειται καὶ συναΐζει κόκκους χρυσοὺς διὰ τὴν κακοκαιρίαν. Γνωρίζει καλῶς ὅτι οἱ ἔρασταί οἵτινες ἀπαγγέλλουσι σήμερον στίχους ἐξαμέτρους ἢ πενταμέτρους πρὸ τοῦ βωμοῦ της, θὰ τὴν ἔρριπτον ἔξω καὶ θὰ τὴν ἀπέβαλλον διὰ τῶν δούλων των, ἐὰν, γεγηρακνῆ καὶ κυρτῇ ὑπὸ τῆς ἀθλιότητος, ἤθελε πορευθῆ ἰκετεύουσα εἰς τὸ κατώφλιόν των καὶ τὴν ἐστίαν τοῦ ὑπηρετικοῦ βωμοῦ των. Ἀλλὰ μετὰ τῆς ἄλυσου της, ἐκ τῆς ὁποίας ἤθελεν ἀποσπᾶ κατ' ἔτος ἀριθμὸν τινα κρίκων, θὰ ζήσῃ ἐλευθέρῳ, ἀφανῆς καὶ ἀμέριμνος εἰς τι χωρίον ἀγνωστον, καὶ θὰ τελευτήσῃ ἡσυχῶς ἀφίνουσα τὸ ἀντίτιμον λαμπρὰς κηδείας καὶ τὰ πρὸς ἀνδρῶσιν βωμοῦ τινος εἰς τὴν προστατίδα Ἀφροδίτην ἀναγκαῖα χρήματα.

Ταυῦται ἦσαν αἱ σφαί προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἡ Βακχίς ἐνόμισεν ὅτι ἔδει νὰ λάβῃ κατὰ τῆς μελλούσης δυστυχίας καὶ τῆς στερήσεως, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ γῆρας ἤθελε τὴν ἀπομονώσει· διότι γυνὴ ταυῦτη δὲν ἔχει οὔτε τέκνα, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, οὔτε οὐδὲν ἐξ ὧν ἀφοσιούνται εἰς αὐτὴν καὶ πρέπει τέλος αὐτῇ μόνῃ νὰ κλείσῃ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς.

Ζητεῖν τὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος, ἦτο ταυτὸν τοῦ ζητεῖν χρυσοῦν μῆλον ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἡ Πλαγκὼν ἐγνώριζε καλῶς τοῦτο· διότι πῶς ἠδύνατο ἡ Βακχίς νὰ ἐνδύσῃ πρὸς χάριν μιᾶς ἀντιζήλου καὶ ἀποστερηθῆ ἔν μιᾷ στιγμῇ τῶν καρπῶν πολυετοῦς οἰκονομίας, τοῦ μόνου θησαυροῦ τῆς, ὃν εἶχε προωρίσει διὰ τὰ γηρατειὰ τῆς; Ἄρα ἡ αἴτησις αὕτη ἦτο μία πρόφασις ἐκ μέρους τῆς Πλαγκῶν, μαρτυροῦσα προφανῶς τὴν ὀριστικὴν ἀποσυμπῆν τοῦ τρελλοῦ ἐρωτευμένου.

Ἐν τούτοις ὁ Κτησίας δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῆ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Πλαγκῶν. Ἀπασαί αἱ προσπάθειαι τοῦ ὅπως τὴν ἐπανίδῃ καὶ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀπέβησαν ἄκαρποι, ἐξηκολούθει δὲ νὰ πλανᾶται ὡς σκιά ὑπὸ τὴν οἰκίαν τῆς, ἐναντίον τῶν ἀπειλῶν τῶν οὐλῶν καὶ τῶν ἀκαθάρτων ὑδάτων μεθ' ὧν τὸν περιέχεον καθ' ἐκάστην ἐκ τῶν παραθύρων.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καὶ ἐν τελευταίον διάβημα. Κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ εὔρε μίαν τριήρην, ἣτις ἀπέπλεεν εἰς Σάμον· ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον, ὠμίλησεν αὐτῷ ἐν συντομίᾳ περὶ τοῦ σκοποῦ του καὶ ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῷ πλοίῳ, ἀντὶ ὀρακὸς χρυσίου.

Ὅποια δὲ ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ Κτησία; — Νὰ πορευθῆ εἰς τὸν οἶκον τῆς Βακχίδος, νὰ λούσῃ διὰ τῶν δακρῶν του τοὺς πόδας τῆς καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ ἐν ὀνόματι ὄλων τῶν θεῶν τοῦ τε Οὐρανοῦ καὶ Ἄδου, χάριν τοῦ πάλαι πρὸς αὐτὸν ἐρωτός τῆς, χάριν τῆς γράϊας μητρός του, ἣτις θ' ἀπέθνησκε μετὰ τὸν θάνατόν του, νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἄλυσιν ἣν ἀπῆται ἡ Μηλισία Πλαγκῶν, ὡς ἀντίτιμον τοῦ ἐρωτός τῆς.

Βλέπετε καλῶς, ὅτι ὁ Κτησίας ἦτο τρελλός. Ἐν τούτοις ἡ τύχη του ἐξήρτητο ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τελευταίας ταύτης ἀποπειράς· ἄλλως δὲ τῷ ἀπέμενον ἄλλο τι· νὰ βυθισθῆ εἰς τὸ λευκὸν τοῦ στήθος τὸ ὄξυ ἐγχειριδίων του καὶ νὰ δώσῃ πέρασ εἰς τὴν ὑπαρξίν του, ἣν ἐθεώρει βάρος, ἄνευ τοῦ ἐρωτός τῆς Πλαγκῶν.

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ὁ ἄπειλις ἦρος μας ταυῦτα ἐσκέπτετο ἡ τριήρης ἐσχίζε μετὰ ταχύτητος διὰ τῆς πλώρας τὰ ὕδατα, καὶ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐσβένοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅτε ὁ πρῶτος ἀνέκραξε: Γῆ! Γῆ!

Ἀφίκοντο εἰς Σάμον.

Μόλις ὁ ἥλιος ἐγρύσου τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, ὁ Κτησίας εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τῆς Βακχίδος, ὑποσχόμενος εἰκοσι λευκάς δαμάλις εἰς τὸν Θεὸν τῆς εὐγλωττίας Ἑρμῆν καὶ ἑκατὸν ζεύγη περιστερῶν εἰς τὴν Θεᾶν Ἀφροδίτην, ἅμα τῇ εὐτυχεῖ ἐκβάσει τῆς ἀποπειράς του.

Εἰς ἀρχαῖος δούλος τῆς Βακχίδος τὸν ἀνεγνώρισε.

— Πῶς! εἰσθε σεῖς, Κτησία; Ὅποια ὠχρότης, ὅποια ἀταξία κόμης! Ὅμοιαζετε, ἔνεκα τοῦ ἀτημελοῦς τῆς ἐνδυμασίας σας, πρὸς χωρικόν, ἢ πρὸς λυρικόν ποιητήν. Ἄλλοτε εἰσθε πρότυπον κομψότητος. Θεέ μου! ἡ χλαμὺς σας εἶνε ἐσχισμένη.

— Δὲν εἶμαι ὡς ὑποθέτεις, πτωχός; εἶμαι δυστυχής. Ἰδοῦ, λάβε τὸ πουγγεῖον αὐτὸ καὶ φρόντισε ἀμέσως νὰ παρυσιασθῶ εἰς τὴν κυρίαν σου.

Ὁ γέρον δούλος, ὅστις, ἔνεκα τῆς πολυχρονίου παρά τῇ Βακχίδι ὑπηρεσίας του, εἶχεν εἰς οἶαν δῆποτε ὄραν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον παρ' αὐτῇ, ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἰδοῦσα τὸν ἀρχαῖον ὑπηρετήν εἰσελθόντα μετὰ τρόπου καὶ ἤθους προδίδοντος σπουδαίαν εἴδησιν.

— Εἶνε κάποιος κάτω, ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἴδῃ· ὁ χρυσὸς δὲ οὗτος τὸν ὁποῖον μοὶ προσέφερε, προδίδει τὴν ἀνυπομενησίαν του. Εἶνε κάποιος ἀγαπήσας ποτὲ ὑμᾶς παραφόρος.

— Ἀγαπήσας με ποτὲ παραφόρος! Τότε δὲν δύναται νὰ ἦεν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κτησίαν· μόνος αὐτὸς μ' ἠγάπησε παραφόρος καὶ εἰλικρινῶς.

— Ὁ αὐθέντης Κτησίας, κυρία.

— Ὁ Κτησίας; ὁ ἀγαπητὸς Κτησίας εἶνε κάτω καὶ ζητεῖ νὰ με ἴδῃ; Ὑπαγε, τρέξε ἀμέσως, κάμε πτερὰ καὶ ὅσον οἶόν τε ταχύτερον ὁδήγησον αὐτὸν πλησίον μου.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθε μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς ἀσυνήθους εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ Βακχίς τῆς Σάμου ἦτο καλλονὴ ὅλως διάφορος τῆς Πλαγκῶν. Ἦτο ὑψηλή, εὐστροφος, με ὀφθαλμούς μέλανας καὶ κόμην ἐβεννώδη με μειδιάμα οὐρανόεν εἰς χεῖλη ὡς τὸ ρόδον κόκκινον, με βραχιόνας στρογγύλους ἀπολήγοντας εἰς χεῖρας μικροσκοπικὰς καὶ κανονικότητας ἐκτάκτου.

Ἡ Πλαγκὼν καὶ ἡ Βακχίς ἦσαν αἱ δύο θελκτικώτεροι γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁμολογητέον ὅτι ὁ Κτησίας, ὁ ἀξιωματὸς τοῦ ἐρωτός τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν, πρέπει νὰ ἦτο ὁ εὐνοούμενος τῶν Θεῶν.

Ὁ γέρον ὑπηρετὴς ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Κτησία.

Ὁ Κτησίας ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ ἀνακλιντροῦ ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο νωχελῶς ἡ Βακχίς· ἐπὶ τῇ θεᾷ δὲ τῆς ἀρχαίας του ἐρωμένης, ἠσθάνθη κάτι τι ἔκτακτον ἐν ἑαυτῷ· βιαία συγκίνησις κατέλαβε τὴν καρδίαν του καὶ ἀδύνατος ὡς ἦτο, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ὀδύνης, τῶν δακρῶν, τῆς ἀπελπισίας τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ μέλλοντος, δὲν ἠδύνηθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ὀκιμασίαν ἐν ἣ ὑπεβάλλετο, ἀλλ' ἔπεσε κατὰ γῆς λιποθύμως.

Ἡ Βακχίς ἐν ἐκπλήξει καὶ παραχῆ ἐδράμε πρὸς αὐτόν, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν ὑπηρετριῶν τῆς, μετέφερον αὐτόν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου τὸν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὅτε ὁ Κτησίας ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ ὑγρὸν καὶ θερμὸν φίλημα τῆς Βακχίδος, ἣτις τὸν ἐθεώρει μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας καὶ ἐνδιαιφροντος.

— Πῶς εἶσαι, ἀγαπητὴ μου ψυχὴ; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἣτις ἐξέλαβε τὴν λιποθυμίαν τῆς Βακχίδος ὡς ἀποτέλεσμα χαρᾶς.

— ὦ, Βακχίς! πρέπει ν' ἀποθάνω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ φωνῆς ἀδυνατου καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλον τῆς Βακχίδος διὰ τῶν βραχιόνων του.

— Ν' ἀποθανῆς! καὶ διατί; Μὴ δὲν εἶσαι νέος, ὠραῖος; Μὴ δὲν ἀγαπᾶσαι; Ποία γυνή, ἀλλοίμονον! δὲν θὰ σέ ἀ-

γαπήση ; ... Διὰ ποίαν αἰτίαν ὀμιλεῖς περὶ θανάτου ; Θάνατος ! ... εἶνε λέξις, ἣτις δὲν ἀρμόζει εἰς τόσον ὠραῖον στόμα. Ποία ἐλπίς σου διεφύεσθη ; Ποῖον δυστύχημα σοὶ ἐπῆλθεν ; Μὴ ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε ; Μὴ ἡ Ἄρτεμις ἐξήλευσε τὰ πλούτη σου ; Μὴ ὁ Βάκχος τοὺς ὠραίους ἀμπελώνας σου ; Ἡ Τύχη, ἣτις εἶνε μία γυνὴ ἐπίσης, εἶνε ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ μῖσος ἐναντίον σου.

— Βακχίς, σὺ μόνη δύνασαι νὰ με σώσης· σὺ ἡ μᾶλλον καλὴ, ἡ γενναιοτέρα τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ὄχι, δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ. Εἶνε ἡ παράκλησίς μου μία παραδοξολογία, ἣτις θὰ με χαρακτηρίσῃ ὡς ἓνα τρελλὸν δραπέτευσαντα ἐκ τῶν Ἀντικυθήρων.

— Ὅμιλει, τέκνον. Τί ἄρα γε δύνασαι νὰ με ζητήσης σὺ, ὃν τοσοῦτον παραφόρως ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ. ἂν καὶ ἐπρόδωσας τὸν ἔρωτά μου, χάριν μιᾶς ἄλλης — εἴθε νὰ ἐπισύρῃ ἐναντίον τῆς τὴν ὀργὴν τῆς Ἀφροδίτης — τί εἶνε, λέγω, δυνατόν νὰ μοὶ ζητήσης καὶ τὸ ὅποιον νὰ μὴ σοὶ παραχωρήσω αὐθωρεῖ, ἔστω ν' ἀφορᾷ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου ;

— Βακχίς, μοὶ χρειάζεται ἡ χρυσὴ σου ἄλυσις, ἀπεκρίθη ὁ Κτησίαις μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἀκουσθείσης.

— Σοὶ ἀναγκαῖοι ἡ χρυσὴ μου ἄλυσις, Κτησία ; Καὶ εἰς τί θέλει σοὶ χρησιμεύσει ; Ἐντεῦθεν λοιπὸν πηγάζει ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου σου ; Τί σημαίνει ἡ θυσία αὕτη ; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἐκπεπληγμένη.

— Ἄκουσον, ὠραία μου Βακχίς καὶ ἔσο καλὴ πρὸς ἐμέ, καθὼς πάντοτε. Ἄγαπῶ τὴν Πλαγκῶν τὴν Μηλισίαν, τὴν ἀγαπῶ ἐμμανῶς, μέχρι τρέλλας. Ἐν βλέμμα τῆς εἰς τοὺς ἰδικούς μου ὀφθαλμούς, ἀξίζει πλεῖστον ὄλων τῶν θησαυρῶν τοῦ κόσμου· πλεῖστον τοῦ θρόνου τῶν θεῶν, πλεῖστον τῆς ζωῆς. Ἄνευ ἐκείνης ἀποθνήσκω. Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν δυστυχῆ ἄνευ ἐκείνης περιφρονῶ τὴν ὕπαρξιν. Ἐχῶ ἀνάγκην τῆς Πλαγκῶν, ὡς ἔχω ἀνάγκην τῶν ἐντὸς τῶν φλεβῶν μου αἱμάτων τοῦ ἐντὸς τῶν ὀστέων μου μυελοῦ. Δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἐν ἄλλῃ ἀτμοσφαίρᾳ, ἢ ἐν ἐκείνῃ μεθ' ἧς ἀναμιγνύεται ἡ πνεὴ τῆς. Δι' ἐμέ ἡ Μεσημβρία εἶνε σκότος βαθύ, ἀπούσης ἐκείνης. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶνε ὁ ἥλιός μου. Μάγισσά τις τῆς Θεσσαλίας βεβαίως μ' ἐμάγευσε. Οἶμοι ! τί λέγω ; Μάγισσα ὑπῆρξεν ἐκείνη ἡ ἴδια δι' ἐμέ· οἱ μάγοι ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ... Ἦτο ἰδική μου, τὴν ἔβλεπον πάντοτε καὶ ἐκ τῆς μορφῆς τῆς, ἐκ τοῦ βλέμματός τῆς ἀνεζωογονοῦμένη, ἐλάμβανον νέαν πνοὴν ἐνόμιζον, ὅτι νέκταρ οὐρανόθεν, θεῖον ἐγενόμην. Με ἠγάπα, ὡς με ἠγάπας καὶ σὺ, Βακχίς, ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ἦτο ὑπερβολικὴ, ἵνα διαρκέσῃ. Οἱ θεοί, φαίνεται, μ' ἐζηλοτύπησαν. Ἡ Πλαγκῶν μ' ἀπέβαλλέν, ἐγὼ δὲ ἐπανάλλθην πλησίον τῆς ὡς κύων ἀραιεῖς, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος· πλὴν ἔμεινεν ἄκαμptos εἰς τοὺς θρήνους μου. . . . Με μισεῖ ἤδη. Ἄ ! εἶμαι δυστυχέστατος !

Ταῦτα εἰπὼν, ἤρξατο νὰ θρηνῆ, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ του ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν ὠραίων ὤμων τῆς Βακχίδος, ἣτις τὸν ἐθεώρει με βλέμμα πλήρες οἴκτου καὶ οὐδύνης.

— Ἄ ! Δὲν ἤμην ἐγὼ λοιπὸν ἡ αἰτία τῆς ἀπελπισίας σου ; Δυστυχῆ ἄπελπι ! Καὶ τί δύναμαι νὰ σοὶ κάμω ἤδη ἐγὼ ; Τί κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Πλαγκῶν ;

— Ἄγνωστος τίς τῆ ἔκαμε γνωστὸν τὸν ἀρχαῖον ἔρωτά μας, ὃν γνωρίζεις. Ἴσως ἡ Ἀρχαιάσση, ἣτις ὑπὸ γλυκεῖς λόγους, κρύπτει δηλητήριον ἐξιδόντες. Ἄμα καταστάντος γνωστοῦ εἰς

αὐτὴν τοῦ παλαιοῦ ἡμῶν ἔρωτος, κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς πρωτοφανοῦς. Ἡ ζηλοτυπία εἶνε μέγα κακόν. Πᾶν ὅ,τι μετεχειρίσθην ἵνα τὴν καταπραῖνω, ἀπέβη μάταιον καὶ ἀνωφελές. Δὲν μοὶ ἤξιώσεν οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ μόνον ἀποπειρᾷ, μοὶ εἶπε τὰ ἐξῆς : — Φέρε μοὶ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος καὶ θέλω σοὶ ἀποδώσει τὸν ἔρωτά μου. Μὴν ἐπανέλθῃς ἄνευ αὐτῆς, διότι θὰ δώσω ἐντολὴν εἰς τοὺς Σκύθας δούλους μου ν' ἀφῆσώσιν ἐναντίον σου τοὺς μολοσσούς τῆς Λακωνίας, ἵνα σέ κατασπαράξωσιν. — Ἴδού τί ἀπήντησεν εἰς τὰς θερμότερας τῶν παρακλήσεών μου, εἰς τοὺς θρήνους μου, ἡ ἀσπλαγχνὸς Πλαγκῶν. Καὶ ἐγὼ, εἶπον : — Ἐὰν δὲν δυναθῶ ν' ἀνακτήσω τὸν ἔρωτά σου, θ' ἀποθάνω !

Καὶ προφέρων τοὺς λόγους τούτους ὁ Κτησίαις, ἔσυρεν ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς χλαμύδος του ὀξὺ ἐγγχειρίδιον, οὕτως τὴν αἰχμὴν ἤγγισεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὅτε ἡ Βακχίς, ὡχρὰ καὶ πεφοβισμένη, ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ ἀπέσπασε τὸ φοινικὸν ὄργανον ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ἀπεμάκρυνεν αὐτὸ ἐκ τῆς λευκῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσφιλούς αὐτῆ τρελλοῦ.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΕΧΩΝ

2.000 ΒΙΒΛΙΑ 2.000

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλουτίσαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὄλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν πωλουμένων βιβλίων, ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, ΛΕΞΙΚΩΝ καὶ νεωτάτων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγγεντροῦσαντες δὲ καὶ κατατάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος μετὰ τὰς αὐτάς ὡς τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν τιμὰς καὶ εἰς ἴδιον **Τιμοκατάλογον**, ἀποστέλλομεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἰτοῦντας

ΔΩΡΕΑΝ

Αἱ αἰτήσεις ἀπευθύνονται :

Πρὸς τὴν Διευθύνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

Εἰς ἈΘΗΝΑΣ

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

500 000 000

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ἜΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ